

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Mga Pag-aaral sa Lucas

Mga Tala ng Sermon Tungkol sa Ebanghelyo ng Anak ng Tao
Studies in Luke

Daniel C. Snaddon

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Studies in Luke*, ni Daniel C. Snaddon.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Lucas I

Ang Lucas ang pinakamahaba sa mga Ebanghelyo, at isinulat ito pangunahin para sa mga Griyego. Bawat Ebanghelyo ay nagpapakita sa Panginoong Jesus mula sa magkakaibang pananaw.

Sa Mateo, bilang Hari ng Israel.

Sa Marcos, bilang ang ganap na Lingkod.

Sa Juan, bilang ang Anak ng Diyos.

Sa Lucas, bilang ang Anak ng Tao. Ang Isang tao at Diyos din.

Ang pagkatao ng ating Panginoon ang litaw na litaw sa Ebanghelyong ito. Si Lucas lang ang nagkuwento sa atin tungkol sa pagkabata ni Cristo. Mas marami rin siyang ipinakita tungkol sa buhay-panalangin Niya kaysa sa ibang mga Sinoptiko. Madalas din niyang banggitin ang Kanyang malasakit at habag. Baka ito ang dahilan kung bakit madalas makita ang ating Panginoon na kasama ng mga babae at mga bata.

Kilala rin ang Ebanghelyo ni Lucas bilang ang Ebanghelyong pangmisyonero. Dito, lumalabas ang Ebanghelyo patungo sa mga Hentil, at ipinakikilala ang Panginoong Jesus bilang ang Tagapagligtas ng sanlibutan. Si Lucas lang ang nagtala ng mga talinghaga sa ika-15 kabanata. Ang pagsugo sa pitumpu at ang naging misyon nila pagkatapos.

Napakainteresante ng balangkas nito.

Ang panimula.	Kab. 1:1-4.
Ang Kapanganakan-Bautismo-Talaangkanan-Tukso.	Kab. 1:5-4:13.

Ang panimula.	Kab. 1:1-4.
Ang ministeryo sa publiko hanggang sa Matagumpay na Pagpasok.	Kab. 4:14-19:27.
Ang Pagtangga at Kamatayan.	Kab. 19:28-23:56.
Ang Kanyang Pagkabuhay-muli-Pagsugo sa Kanyang mga alagad- at ang Kanyang Pag-akyat sa Langit.	Kab. 24:1-53.

Napakahusay ng panimula ni Lucas. Ipinakikita niya na isa siyang mananalaysay at isa ring doktor. Galing sa dalawang pinagmulan ang mga nalaman niya, nakasulat at sinabi nang bibigan. Ang talata 1 ay naglalarawan sa mga nakasulat na pinagmulan.

Napakalinaw ng A.S.V. sa pagpapaliwanag nito sa talatang ito. "Yamang marami na ang nagsikap na bumuo ng isang salaysay tungkol sa mga bagay na natupad sa gitna natin."

Bukod kina Mateo at Marcos, hindi natin alam kung sino ang iba pa.

Ang talata 2 ay naglalarawan sa mga pinagmulan niyang sinabi nang bibigan. "Sila na mula sa pasimula ay mga saksing nakakita at mga lingkod ng Salita ang nagbigay ng mga ito sa amin."

Hindi kailanman sinabi ni Lucas na nakita niya mismo ang mga ito, pero kinausap niya ang mga nakakita. Pansinin kung paano niya ginagamit ang "Salita" bilang pangalan ni Cristo.

Talata 3 Ipinapakita ng talatang ito na sa kanyang pag-aaral, nagkaroon si Lucas ng tumpak na pagkaunawa sa buhay ni Cristo. Isinulat niya ang mga ito nang sunud-sunod, para sa kapakanan ng kanyang kagalang-galang na kaibigang si Teofilo.

Ang pariralang "mula sa pasimula" ay mas mabuting isalin na "mula sa itaas." Sa lahat ng iba pang lugar kung saan lumalabas ang salitang ito, ganoon ang pagkakasalin nito.

Sa madaling salita—ang kaalaman ni Lucas tungkol sa mga detalye ng buhay ni Cristo ay hindi lang galing sa nakasulat at sinabing mga pinagmulan, kundi pinagtibay pa ng pahayag mula sa Diyos.

Talata 5-25 Sa mga talatang ito, inihula ang kapanganakan ni Juan Bautista. Sa talata 57-66, ipinanganak siya at pinangalanan. Talata 6 Pansinin ang pagkatao ng mga magulang ni Juan.

- "Sila'y kapwa matuwid."
- "Lumalakad sila sa lahat ng mga utos at mga tuntunin."
- "Sila'y walang kapintasan sa harap ng Panginoon."

Talata 9-10 Pansinin ang kalagayan bago dumating ang mensahe mula sa Langit.

1. Si Zacarias, bilang saserdote, ay nag-aalay ng panalangin sa santuwaryo.
2. Ang mga tao ay nananalangin habang nakatayo sa labas.

Kailangan natin ngayon ng mga lalaki at babaeng ganito ang uri at ganito ang saloobin.

Nang magpakita ang anghel, Talata 11, natakot si Zacarias. Talata 12. Nang matanggap niya ang mensahe na sasagutin ang kanilang panalangin, at magkakaroon sila ng isang anak na lalaki. Talata 13. Talata 18 Tinamaan si Zacarias ng lubos na imposibilidad ng pangako.

Ang kanyang malungkot na tanong ay naglabas ng mga pag-aalinlangang matagal nang nakatago sa kanyang puso. "Paano ko malalaman ito? Sapagkat ako'y matanda na, at ang aking asawa ay napakatanda na." Napipi siya. Ang kawalan ng pananampalataya ay nagdadala ng pagkapipi.

Pansinin ngayon ang pagkatao ng anak na isisilang. Juan ang magiging pangalan niya, "ang lingap o biyaya ni Jehova." Magiging dakila siya sa paningin ng Panginoon.

Makikita ang kanyang kadakilaan sa tatlong paraan.

(1) Magiging dakila siya sa kanyang personal na pagbubukod para sa Diyos.

Hindi siya iinom ng alak—na gawa sa ubas.

Hindi siya iinom ng matapang na inumin—na gawa sa butil.

(2) Magiging dakila siya sa kanyang espirituwal na kaloob.

Mapupuspos siya ng Espiritu Santo mula pa sa kanyang kapanganakan.

(3) Magiging dakila siya sa kanyang tungkulin bilang tagapagbalita ng Mesiyas.

Maraming tao ang ibabalik niya sa Panginoon.

Ang kanyang ministeryo ay magiging gaya ng kay Elias, nagsisikap na ibalik ang mga tao sa tamang relasyon sa Diyos.

Sa madaling salita, sisikapin niyang tipunin mula sa sanlibutan ang isang grupo ng mga mananampalataya na handang sumalubong sa Panginoon sa araw ng Kanyang pagpapakita. Isa itong karapat-dapat na ministeryo para sa bawat isa sa atin ngayon.

Ngayon, lumilipat ang tuon mula kay Juan patungo kay Jesus. Pagkalipas ng anim na buwan, muling nagpakita ang anghel na si Gabriel sa isang birhen na nagngangalang Maria. Ang talata 26-33 ay naglalaman ng mensaheng dinala niya sa kanya. Ito ang tinatawag na pagpapahayag o anunsiyasyon. Sa buod, sinabi nito na siya ay lubhang pinagpala ng Panginoon. Pinagpala siya sa lahat ng mga babae. Maglilihi siya at manganganak ng isang lalaki na tatawaging Jesus.

Ipinapakita sa atin ng talata 32-33 ang pagkatao ng anak na ito.

Talata 34-38 Ang kahima-himalang paglilihi kay Jesus. "Paano mangyayari ito?" tanong ni Maria nang may pagkamangha, hindi pag-aalinlangan, "gayong hindi pa ako sumisiping sa lalaki?"

Ang sagot ng Diyos sa tanong ni Maria na "Paano?" ay "Ang Espiritu Santo ay bababa sa iyo, at ang kapangyarihan ng Kataas-taasan ay lililim sa iyo; kaya't ang banal na bagay na isisilang mo ay tatawaging Anak ng Diyos."

Sa ilang salitang ito, nasa atin ang napakadakilang pahayag ng pagkakatawang-tao. Pansinin ang pagpapasakop at pagsuko ni Maria. Talata 38. "Narito ang alipin ng Panginoon; mangyari nawa sa akin ayon sa Iyong salita."

Talata 39-56 Ang pagdalaw ni Maria kay Elisabet at ang Magnificat ni Maria.

Maaaring pumunta si Maria kina Elisabet para iwasan ang iskandalong lalabas sa Nazaret kapag nalaman na ang kanyang kalagayan. Nang marinig ni Elisabet ang tinig ni Maria, lumukso ang sanggol sa kanyang sinapupunan. Pagkatapos, pinamahalaan ng Espiritu Santo si Elisabet, ginagabayan ang kanyang pananalita at mga kilos. Talata 41. Tatlong tao sa

kabanatang ito ang napuspos ng Espiritu Santo. Si Juan Bautista Talata 15—si Elisabet Talata 41—si Zacarias Talata 67.

Napuspos ng Espiritu si Juan para maihanda niya ang bansa sa pagdating ng Mesiyas. Talata 15-17. Napuspos ng Espiritu si Elisabet at nagsalita siya para sa Diyos. Talata 42-45. Napuspos ng Espiritu si Zacarias at nagpropesiya siya Talata 67.

Idiin kung gaano kahalaga na mapuspos ng Espiritu.

Talata 46-56 Ang mga talatang ito ay naglalaman ng awit ni Maria na nagdadakila sa Panginoon. Kahawig ng awit na ito ang awit ni Ana sa 1 Samuel 2:1-10. Nahahati ang awit sa tatlong bahagi.

1. Pinuri ni Maria ang Panginoon dahil sa ginawa Niya para sa kanya. Talata 46-49.
2. Pinuri niya ang Panginoon dahil sa Kanyang awa sa mga natatakot sa Kanya sa bawat salinlahi. Talata 50-53.
3. Dinakila niya ang Panginoon dahil sa Kanyang katapatan sa Israel sa pagtupad sa Kanyang mga pangakong ginawa kay Abraham at sa kanyang binhi. Talata 54-55.

Tumira si Maria kay Elisabet nang 3 buwan, at pagkatapos ay bumalik sa Nazaret.

Ang talata 57-66 ay nagkukuwento sa atin ng kapanganakan ni Juan Bautista. Nang ipanganak ang sanggol, inakala ng mga kaibigan at kamag-anak na papangalanan siyang Zacarias, ayon sa kanyang ama. Sinabi sa kanila ni Elisabet, "Juan ang kanyang pangalan." Talata 63.

Nagtanong sila kay Zacarias, at pinagtibay niya ang pangalan sa isang maliit na sulatan. Talata 63. Pagkasulat na pagkasulat

niya nito, "Juan ang kanyang pangalan," bumalik ang kanyang pananalita.

Ang natitirang bahagi ng kabanata mula sa Talata 67 ay tungkol sa propesiya ni Zacarias tungkol kay Juan. Nakalaya sa gapos ng kawalan ng pananampalataya at puspos ng Espiritu Santo, inakay si Zacarias na isulat ang napakagandang himnong ito ng papuri. Sa awit na ito, pinupuri niya ang Diyos. Talata 68.

"Purihin ang Panginoong Diyos." Pinupuri niya Siya dahil sa Kanyang ginawa. 68-69. Pinupuri niya Siya dahil sa Kanyang katapatan.

Inilalarawan niya ang misyon ni Juan. Talata 76-77. Siya ang propeta ng Kataas-taasan. Ihahanda niya ang puso ng mga tao sa pagdating ng Panginoon. Ipahahayag niya ang Kaligtasan sa pamamagitan ng kapatawaran ng mga kasalanan.

Inihalintulad din niya ang pagdating ni Cristo sa pagsikat ng araw. Sa loob ng maraming siglo, nasa kadiliman ang sanlibutan. Sa pagdating ng Panginoon, magbubukang-liwayway. Liliwanagan ng ilaw ang mga nakaupo sa kadiliman at sa lilim ng kamatayan—ang mga Hentil. At gagabayan nito ang bansang Israel sa mga landas ng kapayapaan. Malakias 4:2.

Nagtatapos ang kabanata sa simpleng pahayag na lumaki si Juan sa katawan at sa espiritu, at nanatili siya sa ilang hanggang sa araw ng kanyang pagpapakita sa publiko sa bansang Israel.

Lucas 2

Sa nakaraang kabanata, nalaman natin ang tungkol sa paglilihi sa ating Panginoon. Sa Talata 1-7 ng Kabanata 2, sinasabi sa atin ang mga pangyayaring nakapaligid sa kapanganakan, at ang mismong kapanganakan.

Habang ipinapakita ni Cesar Augusto ang kanyang kataas-taasang kapangyarihan sa buong mundong Griyego-Romano, ang totoo ay isa lamang siyang papet sa kamay ng Diyos para isulong ang plano ng Diyos. Ang utos ni Augusto ang nagdala kina Maria at Jose sa Betlehem sa eksaktong tamang panahon para sa kapanganakan ng Mesiyas.

Pagdating nina Jose at Maria sa Betlehem, siksikan ang lugar; sa kabila ng matinding pangangailangan at emerhensiya, ang tanging lugar na nakita nila ay ang kuwadra ng isang bahay-panuluyan. Habang naroon, isinilang ni Maria ang kanyang panganay na lalaki, binalot Siya ng lampin at inihiga sa isang sabsaban. Talata 7. Ganito dinalaw ng Diyos ang ating planeta, sa anyo ng isang walang kalaban-labang Sanggol, sa hindi mailarawang kahirapan, sa isang mabahong kuwadra.

Sinimulan Niya ang Kanyang buhay sa isang sabsaban, at tinapos ito sa isang krus, at sa pagitan nito ay wala Siyang mapagpatungan ng Kanyang ulo.

Ang unang pagbabalita ng natatanging kapanganakang ito ay hindi ibinigay sa mga lider ng relihiyon sa Jerusalem. Ibinigay ito sa mga pastol na nagbabantay ng kanilang mga tupa. Talata 9-10. Sinabihan ang mga lalaking ito na may isang Sanggol na isinilang sa malapit na Betlehem na Siyang Tagapagligtas - Cristo - Panginoon. Talata 11.

Talata 13. Isang anghel lang ang nagbalita ng kapanganakan, pero hindi na mapigilan ang matagal nang kinikimkim na galak ng Langit. Lumitaw ang napakaraming anghel, nagpupuri sa Diyos, at nagsasabing, "Luwalhati sa Diyos sa kataas-taasan, at sa lupa ay kapayapaan sa mga taong Kanyang kinalulugdan."

Talata 14. Ang mga taong kinalulugdan ng Diyos ay ang mga nagsisisi sa kanilang kasalanan at tumatanggap kay Jesu-Cristo bilang kanilang Panginoon at Tagapagligtas.

Talata 15-20 Pag-alis na pag-alis ng mga anghel, nagmadali ang mga pastol papunta sa Betlehem at nakita nila, gaya ng sinabi ng mga anghel, ang Sanggol na nakahiga sa isang sabsaban. Pagkatapos, bumalik sila sa kanilang mga kawan na niluluwalhati at pinupuri ang Diyos.

Talata 21-24 Ang pagtutuli at pagtatalaga kay Jesus. Tatlong magkakaibang ritwal ang inilalarawan sa bahaging ito.

1. Una, ang pagtutuli nang si Jesus ay 8 araw na. Sa araw ding iyon, pinangalanan si Jesus ayon sa kaugalian ng mga Judio.
2. Ang ikalawang seremonya ay tungkol sa paglilinis kay Maria. Nangyari ito 40 araw pagkapanganak kay Jesus.
3. Pagkatapos, nariyan ang paghaharap kay Jesus sa Panginoon. Sa panahong ito, ang mga magulang na may kakayahan ay pinagdadala ng isang kordero para sa handog na susunugin at isang batang kalapati o batu-bato para sa handog para sa kasalanan. Walang dalang kordero si Maria, kundi dalawang batang kalapati lang, isang larawan ng kahirapang pinagsilangan kay Jesus.

Talata 25-35 Ang pagsamba at propesiya ni Simeon.

Kahanga-hangang tao si Simeon. Siya ay matuwid – masipag sa kabanalan – naghihintay sa Mesiyas. Nasa kanya ang Espiritu Santo. Talata 25. Ipinahayag din sa kanya ng Espiritu na hindi siya mamamatay hangga't hindi niya nakikita ang Cristo ng Panginoon – ang Pinahiran. Inakay siya ng Espiritu sa templo. Talata 27. Kinarga niya si Jesus, sumamba sa Diyos, at nagsabi: Talata 29-32.

Handa nang mamatay si Simeon matapos niyang makatagpo ang Panginoon. Pagkatapos ay kinausap ni Simeon si Maria. Talata 34-35. Si Ana na propetisa, gaya ni Simeon, ay naghihintay sa Mesiyas. Kabilang siya sa tapat na nalabi ng Israel. Mahigit 100 taon na siya. Ikinasal nang 7 taon at nabalo nang 84 na taon. Pansinin ang kanyang pagkatao at ang kanyang gawain. Tapat siya sa pagdalo sa mga pampublikong pagtitipon sa Templo. Naglingkod siya sa Diyos – nag-ayuno at nanalangin siya araw at gabi. Pumasok si Ana sa Templo habang kinakausap ni Simeon si Maria.

Nagpasalamat din siya sa Panginoon – at pagkatapos ay nagpatotoo siya sa mga tao sa Jerusalem, ikinukuwento sa kanila ang tungkol kay Jesus.

Inilalarawan sa talata 40-52 ang mga unang taon ni Jesus. Ang normal na paglaki ng Panginoon ay ipinapakita sa talata 40.

- Sa katawan – Lumaki Siya at lumakas.
- Sa isip – Napuspos Siya ng karunungan.
- Sa espiritu – nasa Kanya ang lingap ng Diyos.

Nagbibigay sa atin si Mateo ng ilan pang detalye tungkol sa Kanyang pagkabata. Ang pagdalaw ng mga pantas – Ang

pagtakas patungong Ehipto - Ang pagpatay ni Herodes sa mga bata - at sa wakas, ang pagbabalik mula sa Ehipto.

Sa edad na labindalawa, lumabas si Jesus mula sa 12 taong tahimik na pamumuhay para dalawin ang bahay ng Kanyang Ama sa Jerusalem.

Ang Talata 57 ay isang klasiko, dapat itong pag-aralan ng lahat ng mananampalataya. Makikita ang moral na kagandahan ni Jesus sa mga salitang - "Siya'y napasakop sa kanila." Kahit Siya ang Lumikha ng sansinukob, tinanggap Niya ang Kanyang lugar bilang isang masunuring anak sa mapagpakumbabang pamilyang Judiong ito.

Sa Talata 52, ipinapakita ang tunay na pagkatao at normal na paglaki ng ating Panginoon.

- Ang paglaki Niya sa isip - Lumago Siya sa karunungan.
- Ang paglaki Niya sa katawan - Lumaki Siya sa pangangatawan.
- Ang paglaki Niya sa espiritu - Lumago Siya sa lingap ng Diyos.
- Ang paglaki Niya sa pakikisama - Lumago Siya sa lingap ng tao.
- Lubos Siyang ganap sa bawat aspeto ng Kanyang paglaki.

Sa puntong ito, hindi binanggit ni Lucas ang labingwalong tahimik na taon na ginugol ng Panginoon sa Nazaret bilang Anak ng isang karpintero. Itinuturo ng mga taong ito ang kahalagahan ng paghahanda at pagsasanay. Nagbababala ang mga ito laban sa tuksong lumundag agad mula sa espirituwal na kapanganakan papunta sa ministeryo sa publiko.

Lucas 3

Sa unang 20 talata, makikita natin ang buod ng buhay ni Juan Bautista, na parang tanaw mula sa itaas.

Sa unang anim na talata, binabanggit ang pasimula ng kanyang ministryo.

Gulung-gulo ang bansa sa pulitika at sa relihiyon.

Sa pulitika, sakal na sakal ang Israel dahil may isang emperador, isang gobernador, at tatlong tetrarka na nagpapanatili sa kanila sa pagkaalipin.

Sa relihiyon, lubos na kaguluhan, dahil dalawa ang kanilang punong saserdote.

Sa panahong ito, dumating kay Juan ang Salita ng Diyos. "May isang taong sinugo ng Diyos, na ang pangalan ay Juan." Sa panahong ito ng pagtalikod sa pananampalataya, siya lang ang taong mapagkakatiwalaan ng Diyos ng Kanyang mensahe para sa salinlahing iyon. Ilang: Moises, David, Elias, ang Panginoon.

Nang matanggap niya ang mensaheng ito mula sa Diyos, agad siyang naglakbay sa lugar sa paligid ng Jordan. Doon, nanawagan siya sa bansa na magsisi sa mga kasalanan nito, at ipakita ang kanilang pagsisisi sa pamamagitan ng pagpapabautismo. Ang kanyang ministryo ay katuparan ng Isaias 40:3-5. Sa pamamagitan ng kanyang ministryo, sinisikap ni Juan na ihanda ang bansa sa pagdating ng Mesiyas.

Mabisa ang ministryo ni Juan - marami ang tumugon. Sa mga hindi tapat, sinabi niyang sila ay mga "ulupong." Talata 7. Mga nagkukunwari sila, dahil wala silang ipinakitang pagsisisi. Kahit sinasabi nilang sila'y binhi ni Abraham, hinatulan pa rin sila.

Pansinin ang matatalas na salita ni Juan; Lahi ng mga ulupong - galit na darating - palakol - puputulin - ihahagis sa apoy.

Tinusok ng pagkakumbinsi, nagtanong ang mga tao ng mga praktikal na mungkahi kung paano maipapakita ang katotohanan ng kanilang pagsisisi. Pansinin ang tatlong mungkahi.

1. Talata 11. Mahalin mo ang iyong kapwa - ibahagi mo sa kanya ang iyong pagkain at damit.
2. Talata 12-13. Sa mga maniningil ng buwis, sinabi niya, maging lubos na tapat kayo sa lahat ng inyong pakikitungo.
3. Talata 14. Sa mga sundalong nasa aktibong serbisyo, sinabi niya, iwasan ninyo ang tatlong kasalanang karaniwan sa mga sundalo. Pangingikil - paninirang-puri - hindi pagkakuntento.

Mula Talata 15 hanggang 17, itinataas ni Juan ang Mesiyas. Sabi niya, "Hindi ako karapat-dapat kahit magkalag ng tali ng Kanyang sandalyas. Ang bautismo ko ay sa tubig—panlabas—pisikal." Ang bautismo ni Cristo ay "sa Espiritu Santo at sa apoy." Dalawang bahagi ang ministeryo ni Cristo.

1. Babautismuhan Niya ang mga mananampalataya sa Espiritu Santo. Pentecostes.
2. Babautismuhan Niya sa apoy, isang simbolo ng paghatol.

Sa Talata 17, inilalarawan si Cristo bilang tagapagtahip ng butil. Ang trigo ay tinitipon Niya sa Kanyang kamalig. Ang ipa ay tinitipon at saka sinusunog.

Talata 18-20. Ipinabilanggo ni Herodes si Juan. Nangyari ang pagkabilanggo ni Juan mga 18 buwan pagkaraan. Sinaway ni

Juan si Herodes dahil nakikisama ito sa asawa ng kanyang kapatid, sa isang relasyong pangangalunya.

Ang Bautismo ni Jesus. Talata 21-22.

Ngayon, inililipat ni Lucas ang ating pansin mula kay Juan patungo kay Jesus. Sa puntong ito, lumalabas na ang Panginoong Jesus sa Kanyang ministeryo sa publiko. Ang unang pangyayaring itinala ay ang Kanyang bautismo. May ilang kawili-wiling punto sa salaysay na ito ng Kanyang bautismo.

Una, nariyan ang pagpapahayag ng Diyos na Tatlong Persona sa Iisa.

Ikalawa, si Lucas lang ang nagtala na nanalangin si Jesus sa Kanyang bautismo. Ito'y tugma sa isa sa mga pangunahing tema ng Ebanghelyo ni Lucas.

1. Nanalangin Siya rito sa pasimula ng Kanyang ministeryo sa publiko. - Kabanata 3:21.
2. Habang papalapit sa ruok ng Kanyang ministeryo, nang sinusundan Siya ng napakaraming tao, nanalangin Siya. - Kabanata 5:16.
3. Isang buong gabi Siyang nanalangin bago Niya pinili ang Kanyang mga alagad. - Kabanata 6:12.
4. Nanalangin Siyang mag-isa, bago ang pagpapahayag ni Pedro. - Kabanata 9:18.
5. Nanalangin Siya sa bundok ng Pagbabagong-anyo. - Kabanata 9:28.
6. Nanalangin Siya sa harap ng Kanyang mga alagad. - Kabanata 11:1.

7. Nanalangin Siya sa Halamanan ng Getsemani. - Kabanata 22:41,44.

Ikatlo, ang bautismo ni Jesus ay isa sa tatlong pagkakataon na nagsalita ang Diyos mula sa Langit, at pinuri ang Panginoon sa Kanyang ministryo. Ang dalawa pang pagkakataon ay sa Bundok ng Pagbabagong-anyo, Lucas 9:35; at nang dumating ang mga Griyego para makita si Jesus, Juan 12:20-28.

Ang natitirang bahagi ng Kabanata tatlo ay tungkol sa talaangkanan ni Jesus na sinusundan sa pamamagitan ni Maria. Sa kabilang banda, sinusundan naman ni Mateo ang talaangkanan ni Cristo sa pamamagitan ni Jose.

Pansinin ang parirala sa Talata 23. "At si Jesus ay nagpasimulang maging mga tatlumpung taong gulang." Ipinapahiwatig nito ang pagkamaygulang.

Genesis 41:46 "Tatlumpung taon si Jose nang tumayo siya sa harap ni Faraon."

2 Samuel 5:4 "Tatlumpung taon si David nang magsimula siyang maghari."

Idiin ang kahalagahan ng paghihintay—pag-aaral—pagsasanay—paghinog.

Lucas 4

Ang pagtukso kay Jesus. T1-13.

Pansinin ang mga parirala.

- At si Jesus, na puspos ng Espiritu Santo. (Talata 1)
- At inakay ng Espiritu sa ilang. (Talata 1)
- At bumalik sa kapangyarihan ng Espiritu. (Talata 14)

Laging puspos ng Espiritu Santo ang ating Panginoon. Ito ang dahilan ng Kanyang tagumpay laban sa tukso, ng Kanyang katatagan sa ilalim ng panggigipit, ng Kanyang kapangyarihan sa sakit – mga demonyo – kamatayan.

Para magkaroon ng tagumpay sa ating buhay – para magkaroon ng kagalakan ng Panginoon sa ating puso, kailangan din nating mapuspos ng Espiritu Santo.

Ang mapuspos ng Espiritu Santo ay nangangahulugang lubos na pagsuko sa Kanya.

Nangangahulugan itong lubos na pagsunod sa Salita ng Diyos.

Nangangahulugan itong malinis mula sa bawat kasalanang alam mo.

Nangangahulugan itong masaganang pananahan ng Salita ng Diyos sa iyo.

Naganap ang pagtukso kay Jesus sa tatlong magkakaibang lugar. Ang ilang – isang bundok – ang Templo sa Jerusalem.

Pansinin ang paraang ginamit ni Jesus para talunin si Satanas. Ginamit Niya ang Salita ng Diyos – ang tabak ng Espiritu.

Hebreo 4:12

Ang unang tukso ay tungkol sa katawan.

Ang ikalawa, sa kaluluwa.

Ang ikatlo, sa espiritu.

Tinamaan ng mga ito, isa-isa, ang pita ng laman - ng mga mata - ang kapalaluan sa buhay.

May ilang nagsasabi na walang kabuluhan ang pagtukso kung hindi naman kayang magkasala ni Jesus. Ang totoo, si Jesus ay Diyos, at ang Diyos ay hindi maaaring magkasala. Hindi kailanman binitawan ng Panginoon ang alinman sa mga katangian ng pagka-Diyos.

May ilang nagsasabi na bilang Diyos ay hindi Siya maaaring magkasala, pero bilang tao ay maaari Siyang magkasala.

Siya pa rin ay Diyos at Tao, at hindi maisip na maaari Siyang magkasala. Ang layunin ng pagtukso ay hindi para tingnan kung magkakasala Siya kundi para patunayan na hindi Siya maaaring magkasala. Isang banal at walang kasalanang tao lang ang maaaring maging ating Manunubos. Ang Cristong hindi maaaring magkasala.

Sa pagitan ng Talata 13 at 14, may puwang na mga isang taon. Sa panahong ito, naglingkod ang Panginoon sa Judea. Ang tanging tala ng ministryong ito ay nasa Juan 2 hanggang 5. Nang bumalik si Jesus sa Galilea, nasa ikalawang taon na Siya ng Kanyang ministryo sa publiko, at kumalat na ang Kanyang katanyagan sa buong rehiyon.

Talata 16—Bumalik si Jesus sa Kanyang bayan, ang Nazaret. Nang Sabbath, pumunta Siya sa sinagoga, gaya ng Kanyang nakaugalian, at tumayo para bumasa. Bumasa Siya mula sa Isaias 66. Banggitin ang T18-19. Kinikilala ng mga Judio ang

bahaging ito bilang paglalarawan sa ministryo ng Mesiyas. Sinabi ni Jesus, "Ngayon ay natupad ang kasulatang ito sa inyong pandinig." Sa buod, sinasabi ni Jesus na Siya ang Mesiyas ng Israel.

Talata 22—Kahit humanga sila sa Kanyang magiliw na mga salita, tinanggihan nila Siya bilang kanilang Mesiyas. "Hindi ba ito ang anak ni Jose?"

Talata 24—Sa talatang ito, ipinahayag ng Panginoon ang isang prinsipyong totoo sa bawat panahon. "Walang propetang tinatanggap sa kanyang sariling bayan."

Sa Talata 25-27, nagbanggit si Jesus ng dalawang pangyayari mula sa Lumang Tipan kung saan talagang nangyari ito. Nang magkaroon ng taggutom sa Israel, hindi isinugo si Elias sa sinumang balong Judio. Isinugo siya sa isang balong Hentil sa Sidon. Maraming ketongin sa Israel noong nangangaral si Eliseo. Hindi siya isinugo sa alinman sa kanila; sa halip, isinugo siya kay Naaman na taga-Siria.

Isipin mo ang tama ng mga salitang ito sa isip ng mga Judio. Inilalagay nila ang mga babae, mga Hentil at mga ketongin sa pinakamababang antas ng lipunan. Sinasabi rito ng Panginoon na inilalagay Niya ang tatlong ito nang mas mataas pa sa mga Judiong hindi sumasampalataya. At malapit nang maulit ang kasaysayan ng Lumang Tipan. Tatanggihan Siya ng mga taga-Nazaret at ng Israel sa kabuuan. Pagkatapos ay babaling Siya sa mga Hentil gaya ng ginawa nina Elias at Eliseo. Nagngitngit sa galit ang mga Judio, at itutulak sana Siya sa bangin. Walang duda, isa na naman itong pagtatangka ni Satanas na puksain si Cristo. Sa isang himala, lumakad Siya sa gitna ng mga tao at umalis sa lungsod. Sa pagkakaalam natin, hindi na Siya kailanman bumalik sa Nazaret.

Sa Talata 31-32, makikita natin ang Panginoon sa Capernaum. Kabaligtaran ng mga taga-Nazaret, kinilala nila na may awtoridad ang Kanyang pagtuturo. Ang Kanyang mga salita ay nag-uudyok, nagpapakumbinsi nang may kapangyarihan.

Inilalarawan ng Talata 33-37 ang isang karaniwang araw ng Sabbath sa buhay ng Panginoon. Pumasok si Jesus sa sinagoga at nakakita ng isang lalaking sinasaniban ng isang maruming espiritu. Nang makita ng lalaki si Jesus, sumigaw siya nang malakas, "Pabayaang Mo kami." Ang totoo, ang espiritu ang sumigaw sa takot, "Ahhhhh!"

Pansinin kung paano kinilala ng demonyo ang pagka-Diyos ni Cristo - "ang Banal ng Diyos." Ikumpara sa sinabi ng mga taga-Nazaret sa Talata 22, "Hindi ba ito ang anak ni Jose?"

Pagkatapos ay inutusan ni Jesus ang demonyo na "tumahimik ka, at lumabas ka sa lalaki." Ginawa ito ng demonyo matapos ibagsak ang lalaki sa lupa. Namangha ang mga tao sa awtoridad at kapangyarihan ng Kanyang mga salita. Makikita sa bahaging ito na totoo ang pagsanib ng demonyo. Gayundin, ang kapangyarihan ng Panginoon sa mga demonyo at sa sakit.

Kabaligtaran nito, ang mga mananampalataya ngayon ay dapat na inaangkin, pinamamahalaan, at pinupuspos ng Espiritu Santo.

Sa Talata 38-41, nakikita natin ang kapangyarihan ng Panginoon sa sakit at sa mga demonyo. Una sa biyenang babae ni Pedro, at pagkatapos, nang matapos ang Sabbath, marami Siyang pinagaling at nagpalayas Siya ng mga demonyo.

Pansinin ang patotoo ng mga demonyo. Talata 41. "Ikaw ang Mesiyas, ang Anak ng Diyos."

Talata 42-44 Gusto sana Siyang pigilan ng mga tao. Pero nagpatuloy Siya sa ibang mga lungsod, ipinangangaral ang mabuting balita tungkol sa kaharian ng Diyos.

Lucas 5

Inilalarawan ng Talata 1-11 ang pagtawag kina Simon Pedro, Santiago, at Juan.

May ilang mahahalagang aral sa bahaging ito.

1. Ginamit ng Panginoon ang bangka ni Pedro bilang pulpito para turuan ang mga tao. Pagkatapos ay ginantimpalaan Niya siya ng napakaraming huling isda.
2. Buong magdamag na nagpagod si Pedro at ang kanyang mga kasosyo pero wala silang nahuli. Walang saysay ang paglilingkod na sarili mo ang gumagabay. Ang sikreto ng tagumpay sa gawaing Cristiano ay ang magpagabay kay Cristo.
3. Pansinin ang pagsunod ni Pedro. "Sa Iyong salita ay ihuhulog ko ang lambat." Ginantimpalaan siya ng Panginoon ng napakalaking ani kaya nasira ang mga lambat. Hindi na makasya sa bangka ang mga isda kaya kinawayan nila ang kanilang mga kasosyo na tulungan sila. Napakarami ng isda kaya nagsimulang lumubog ang dalawang bangka.

Pansinin ang naging reaksiyon ni Pedro sa talata 8. "Lumayo Ka sa akin" atbp. Ang pagkakita sa kaluwalhatian ng Diyos ay nagbunga kay Pedro ng pakiramdam na hindi siya karapat-dapat.

Ganito rin kay Job. "Narinig kita sa pakikinig ng tainga, ngunit ngayo'y nakikita Ka ng aking mata. Kaya't kinasusuklaman ko ang aking sarili, at nagsisisi ako sa alabok at abo."

Nakita ni Isaias ang kaluwalhatian ng Diyos, at sumigaw, "Sa aba ko; sapagkat ako'y taong may maruming mga labi."

Bawat tunay na lingkod ng Diyos ay nakakita na ng kaluwalhatian ng Diyos, at nakilala ang sarili niyang pagiging hindi karapat-dapat.

Ang naging bunga ng pakikipagtagpong ito kay Cristo ay inatasan at tinawag siya na iwan na ang panghuhuli ng isda, at mula ngayon ay manghuli ng mga tao. Walang anuman sa mundong ito ang maikukumpara sa walang kapantay na pribilehiyong akayin ang isang kaluluwa kay Cristo.

Ang Talata 12-15 ay ang kuwento ng pagpapagaling sa ketongin.

Pansinin na sinabi ni Dr. Lucas na siya ay "puno ng ketong." Malala na ang kalagayan niya, at wala nang pag-asa kung pantao ang usapan. Lubos ang tiwala ng ketongin sa kakayahan ni Cristo na magpagaling. Talata 12. Pero iniisip niya kung ito ba ang kalooban Niya. "Kung ibig Mo."

Gayundin, dapat kilalanin ng mga Cristiano ang kapangyarihan ni Cristo na magpagaling, pero dapat laging manalangin, "Kung ibig Mo."

Tatlong beses nanalangin si Pablo na alisin ang kanyang tinik sa laman. Pero hindi kalooban ng Diyos na alisin ito.

Nanalangin ang Panginoon, "Hindi ang kalooban Ko kundi ang Iyo ang mangyari."

Talata 13 Ang humipo sa ketongin ay mapanganib sa kalusugan - nakapagpaparumi sa relihiyon - nakapagpapababa sa lipunan. Tumakas ang ketong sa Kanyang paghipo - agad siyang naging malinis.

Talata 14 Inutusan ang lalaki na ipakita ang sarili sa saserdote. Ito marahil ang kauna-unahang gumaling na ketongin na nakita ng mga saserdote. Dapat sana'y nagising sila rito na nasa gitna na nila ang Mesiyas, pero nabulag ang kanilang puso ng kawalan ng pananampalataya.

Talata 16-26 Pinagaling ang isang lalaking paralitiko.

Pansinin ang nauna sa kahanga-hangang himalang ito. "At Siya'y lumayo sa ilang at nanalangin." Ang sikreto at pinagmumulan ng kapangyarihan ay panalangin.

Habang kumakalat ang katanyagan ni Jesus, lalong tumitindi ang galit ng mga pinuno.

Tingnan ang Talata 17. Ilarawan ang pangyayari.

Nang makita ni Jesus ang kanilang pananampalataya, sinabi Niya sa lalaking paralitiko, "Pinatawad na ang iyong mga kasalanan." Nagdulot ito ng pagtatalo. Talata 21.

Bakit sinabi ng Panginoon na mas madaling sabihing, "Pinatawad na ang iyong mga kasalanan" kaysa "Tumayo ka at lumakad?"

Sa isang banda, kasingdali lang sabihin ang isa gaya ng isa pa. Ang punto rito ay mas madaling sabihing, "Pinatawad na ang iyong mga kasalanan," dahil kung pantao ang usapan, walang paraan para malaman kung nangyari nga ito. Kung sasabihin mong "Tumayo ka at lumakad," madaling makita kung gumaling nga ang pasyente. Para patunayan na pinatawad na Niya ang mga kasalanan ng lalaki, binigyan Niya ang paralitiko ng kakayahang lumakad.

Sa pagpapagaling sa lalaki, pinatutunayan Niya ang Kanyang Pagka-Diyos. Sinabi Niya, "Tumayo ka, buhatin mo ang iyong

higaan, at umuwi ka sa iyong bahay" Talata 24.

Talata 25 Tumayo siya, binuhat ang kanyang higaan at umuwi na niluluwalhati ang Diyos. Namangha ang mga tao, at niluwalhati rin nila ang Diyos. Inamin nila na nakakita sila ng mga bagay na hindi kapani-paniwala. Ang pagpapahayag ng kapatawaran ng mga kasalanan at isang kahima-himalang himala para patunayan ito.

Talata 27-28 Ang pagtawag kay Levi.

Si Levi ay isang maniningil ng buwis. Isang araw, dumaan si Jesus sa kanyang opisina, at inanyayahan siyang maging tagasunod Niya. Agad na iniwan ni Levi o Mateo ang lahat at sumunod kay Jesus.

Iugnay ang pagtawag ni Jesus sa mga nakikinig.

Talata 29-39. Ang handaan ni Levi.

Tatlong posibleng dahilan ng paghahanda ng handaang ito.

1. Gusto niyang parangalan ang Panginoon.
2. Gusto niyang magpatotoo sa publiko tungkol sa kanyang bagong katapatan.
3. Gusto niyang ipakilala kay Cristo ang kanyang mga dating kaibigan.

Pinintasan ng mga Fariseo at mga eskriba si Jesus dahil kumakain Siya kasama ng mga makasalanan. Klasiko ang sagot ni Jesus. Tingnan ang Talata 31-32. Ang mga maysakit ang nangangailangan ng doktor - hindi ang mga malusog.

Sa pagsasabi nito, sinabi ni Jesus, "Ang Aking mga ginagawa ay tugma sa Aking layunin sa pagparito sa sanlibutan."

Tinanong din nila si Jesus tungkol sa kaugalian ng pag-aayuno. Sinabi nila na nag-aayuno si Juan Bautista - pati ang kanyang mga alagad. Sumagot si Jesus na walang dahilan para mag-aayuno ang Kanyang mga alagad habang kasama pa nila Siya. Darating ang panahon, pagkatapos Siyang sapilitang kunin mula sa kanila, saka sila mag-aayuno.

Talata 36-39

Itinuturo ng tatlong talinghagang kasunod na nagsimula na ang isang bagong dispensasyon, at hindi maaaring paghaluin ang luma at ang bago.

Sa unang talinghaga, ang lumang damit ay tumutukoy sa kautusan. Ang bagong damit ay tumutukoy sa biyaya. Hindi talaga maaaring maghalo ang dalawa.

Itinuturo sa atin ng ikalawang talinghaga ang kahangalan ng paglalagay ng bagong alak sa lumang sisidlang balat. Puputok ang mga ito. Ang kagalakan ng Panginoon, na inilalarawan ng bagong alak, ay hindi maaaring makulong sa luma at lipas nang mga anyo at tuntunin ng Judaismo.

Sinasabi ng huling talinghaga na walang taong nakainom na ng lumang alak ang iinom pa ng bagong alak. Sasabihin niya, "Sapat na ang luma." Ipinapakita nito ang pag-aatubili ng mga relihiyosong Judio na iwan ang Judaismo para sa Kristiyanismo.

Lucas 6

Talata 1-11 Mga pagtatalo tungkol sa Sabbath.

Isang araw ng Sabbath, naglalakad ang Panginoon at ang Kanyang mga alagad sa gitna ng mga taniman ng butil. Pumitas ang mga alagad ng ilang uhay, kinuskos ito sa kanilang mga kamay at kinain. Pinahihintulutan ito. Deuteronomio 23:25.

Tumutol dito ang mga Fariseo dahil ginawa ito sa araw ng Sabbath. Sumagot ang Panginoon gamit ang isang pangyayari sa buhay ni David. Hindi kailanman layunin ng kautusan ng Sabbath na ipagbawal ang gawaing kailangang-kailangan. Ang baka na nahulog sa hukay, atbp.

Tinutugis noon si David at ang kanyang mga tauhan—gutom sila. Pumasok sila sa bahay ng Diyos at kinain ang tinapay na handog, na nakalaan lamang sa mga saserdote. Hindi itinuring ng Diyos na may sala si David, dahil sa mabigat na kalagayang kinaharap niya.

Sa kasalukuyang pangyayari, gutom si Cristo at ang Kanyang mga alagad. Kumain sila dahil kailangan; kaya hindi nilabag ang kautusan ng Sabbath.

Talata 6-11 Sa ikalawang pangyayaring ito, nagpagaling si Cristo sa araw ng Sabbath.

May isang lalaki sa sinagoga na paralisado ang kamay. Baka sinadya pa siyang ilagay doon ng mga lider ng relihiyon. Nagmamatyag sila kung ano ang gagawin ng Panginoon.

Alam Niya ang kanilang iniisip - pinatayo Niya ang lalaki sa tabi Niya. Saka Niya hinarap ang mga pumupuna sa Kanya.

Matuwid ba sa araw ng Sabbath ang gumawa ng mabuti, o ang

gumawa ng masama; ang magligtas ng buhay, o ang pumatay?
Talata 9.

Walang naisagot ang Kanyang mga kaaway—kaya pinagaling ni Jesus ang lalaki. Talata 10. Galit na galit ang mga Fariseo at mga eskriba. Gusto nilang hatulan si Jesus, pero wala naman Siyang ginawang trabaho—nagsalita lang Siya ng ilang salita at gumaling na ang lalaki.

Pansinin ang katotohanan dito - ang Sabbath ay itinakda ng Diyos para sa ikabubuti ng tao. Kapag tama ang pagkaunawa rito, hindi nito ipinagbabawal ang gawa ng awa o ang gawaing kailangang-kailangan.

Talata 12-16. Tinawag ni Jesus ang Kanyang mga alagad.

Pakipansin at idiin ang buong magdamag na pananalangin bago pinili ng Panginoon ang labindalawang alagad.

Nanalangin ang Panginoon noon para sa karunungan at patnubay sa pagpili Niya ng mga taong magiging tagasunod Niya. Tiyak na ipinanalangin din Niya na pagpalain sila ng Diyos.

Gaano kalaki ang pag-asa ng Panginoon sa Kanyang Ama.

Idiin sa puntong ito ang kahalagahan ng panalangin.

Pagkatapos ng magdamag na panalanging ito, pumili si Jesus ng labindalawang lalaki mula sa mas malaking grupo na sumusunod sa Kanya. Pinili sila upang kumatawan sa Kanya bilang Kanyang mga sugo. Una, sa mga nawawalang tupa ng sambahayan ni Israel. Pagkatapos, sa malawak na mundo ng mga Hentil.

Medyo bata pa ang mga lalaking ito. Nasa kasibulan ng kanilang buhay.

Mga halimbawa ng mga kabataang lalaking tinawag ng Diyos.

- Ang batang si Martin Luther
- ang magkapatid na estudyante sa kolehiyo na sina John at Charles Wesley
- George Whitefield
- D.L. Moody
- Charles Spurgeon (16 na taon)
- William Booth.

Kawili-wiling pag-aralan ang pagkatao ng mga lalaking ito.

1. Pedro - Isang taong puno ng pagkakasalungat - talagang may dalawang likas - kayang umakyat sa pinakamataas at bumaba sa pinakamababa. Sa huli, sa kanyang katandaan, mga A.D. 70, tinatakan niya ang kanyang patotoo sa pamamagitan ng kamatayan bilang martir.

2. Si Andres, kapatid ni Pedro, ay mahusay sa personal na pag-akay sa iba. Siya ang unang nag-akay kay Pedro kay Cristo. Kaunti lamang ang sinasabi tungkol sa kanya; mukhang matulungin siya, at naglingkod nang may kababaang-loob. Naging martir din siya - ipinako sa krus.

(3) (4) Sina Santiago at Juan, mga anak ni Zebedeo. Tulad ng dalawang nabanggit, mga mangingisda sila. Sila ang mga anak ng kulog — mabagsik — masisigasig na kabataang lalaki. Si Santiago ang una sa labindalawa na pinatay. Si Juan ay umabot nang lampas 90 taong gulang, at kahit labis na nagdusa para kay Cristo, namatay siya sa natural na paraan.

(5) (6) Sina Felipe at Bartolome, na tinatawag ding Nathaniel. Magkaibigan na sila bago pa nila nakilala ang Panginoon, at lalo

pang naging malapit na magkasama pagkatapos.

(7) Si Mateo ay maniningil ng buwis para sa pamahalaang Romano; nasa Capernaum ang kanyang opisina. Iniwan niya ang lahat upang sumunod kay Cristo, at malamang na inilaan niya ang kanyang kayamanan para sa gawain ni Cristo.

(8) Si Tomas, na kung minsan ay tinatawag na mapag-alinlangan. Tapat, buong-pusong nakatalaga, handang mamatay kasama ni Cristo kung kinakailangan. Mukhang siya ang nagdala ng Ebanghelyo sa India.

(9) (10) Si Santiago na anak ni Alfeo; hindi gaanong marami ang alam natin tungkol sa kanya. Siya at ang kanyang kapatid na si Judas ay mga pinsan ni Jesus. Maaaring si Judas ang sumulat ng sulat ni Judas. Kung minsan, ang Judas na ito ay tinatawag na Tadeo.

(11) Si Simon Zelotes ay dating kasapi ng isang lihim na samahan na ang layunin ay pabagsakin ang Romanong mang-aagaw ng kapangyarihan. Tinalikuran niya ito at bumaling kay Cristo bilang tunay na Tagapagpalaya ng Israel.

(12) Si Judas, ang taksil. Malamang siya ang pinakamataas ang pinag-aralan sa labindalawa. Siya ang ingat-yaman ng grupo. Tinupad niya ang hula ni Zacarias, nang ipagbili niya ang Pastol ng Israel sa halagang 30 pirasong pilak. Tinatawag siyang “anak ng kapahamakan.”

Hindi mga taong pambihira ang talino ang mga alagad. Ang nagpadakila sa kanila ay ang kanilang kaugnayan kay Jesu-Cristo. Malamang mga kabataang lalaki sila na nasa edad bente nang tawagin sila ng Panginoon.

Manawagan dito sa mga kabataang lalaki na panatilihing bukas ang puso nila sa pagtawag ni Cristo.

Talata 17-19

Ang sumusunod na pangangaral ay hindi kapareho ng Sermon sa Bundok. Ang Sermon sa Bundok ay ibinigay sa isang bundok. Ang pangangaral na ito ay ibinigay sa isang kapatagan, o patag na lugar. Ang una ay may mga pagpapala pero walang mga kaawa-awa. Ang pangangaral na ito ay may mga pagpapala at may mga kaawa-awa. Dumating ang mga tao sa Kanya mula sa lahat ng dako. Mga maysakit - mga sinasapian ng demonyo ang nagsiksikan sa paligid Niya upang mapagaling.

Talata 20-26 Mga pagpapala at mga kaawa-awa.

Sinimulan ng Tagapagligtas ang Kanyang pangangaral sa pagtawag ng pansin ng mga nakikinig sa apat na pagpapala at sa apat na kaawa-awa.

1. “Mapapalad kayong mga dukha; sapagkat inyo ang kaharian ng Diyos.” Dito, ang tinutukoy ni Jesus ay ang kusang-loob na pagiging dukha alang-alang sa Kanya. Tinutukoy Niya ang mga sadyang pumili na maging dukha upang maibahagi si Cristo sa iba. Ang kaharian ng Diyos ay para sa ganitong uri ng mga tao.
2. “Mapapalad kayong nagugutom ngayon; sapagkat kayo'y bubusugin.” Hindi nito tinutukoy ang nagugutom na napakaraming tao sa mundo ngayon. Sa halip, tinutukoy nito ang mga alagad ni Cristo na namumuhay nang may sakripisyo upang mapasulong ang gawain ng Panginoon. Sila'y bubusugin ng mga espirituwal na pagpapala.
3. “Mapapalad kayong nagsisitangis ngayon; sapagkat kayo'y magsisitawa.” Ang tinutukoy ni Jesus dito ay ang mga luhang ibinubuhos alang-alang sa Kanya. Mga luha para sa mga naliligaw - ang sangkatauhang napapahamak. Mga

luha dahil sa pagkakahati-hati at kahinaan ng iglesya. Ang mga naghahasik na may luha ay aani na may kagalakan.

4. “Mapapalad kayo kapag kayo'y kinapopootan ng mga tao—inihihiwalay kayo sa kanilang samahan—inaalipusta kayo—itinatakwil ang inyong pangalan na parang masama.” Ang pagpapalang ito ay hindi para sa mga nagdurusa dahil sa sarili nilang kahangalan. Ito ay para sa mga hinahamak – itinitiwilag – inaalipusta – sinisiraang-puri dahil sa kanilang katapatan kay Cristo.

Ang susi sa pag-unawa sa apat na pagpapala ay ang pariralang, “dahil sa Anak ng Tao.” Inilalarawan ng apat na pagpapala ang huwarang mananampalataya sa kaharian ng Diyos na namumuhay nang may sakripisyo – payak – mahinahon – matiisin.

Talata 24-26 Ang apat na kaawa-awa.

Inilalarawan ng apat na kaawa-awa ang mga pinakamababa ang pagtingin sa kaharian ng Diyos, pero itinuturing na dakila ng sanlibutan.

1. “Sa aba ninyong mayayaman! sapagkat tinanggap na ninyo ang inyong kaaliwan.” Ang kahulugan ng talatang ito ay, ang mga may kayamanan na ayaw gamitin ito para sa kaluwalhatian ng Panginoon at sa ikabubuti ng Kanyang bayan, ay natanggap na ang tanging gantimpalang makukuha nila.
2. “Sa aba ninyong mga busog ngayon! sapagkat kayo'y magugutom.” Ito ang mga mananampalatayang naniniwala na ang pinakamagaling lamang sa mundong ito ang sapat para sa kanila. Sinasabi ng Panginoon na sila'y magugutom

sa darating na araw kapag ibinibigay na ang mga gantimpala para sa tapat na paglilingkod.

3. “Sa aba ninyong nagsisitawa ngayon! sapagkat kayo'y magsisitangis at mananaghoy.” Ang kaawa-awang ito ay nakatutok sa mga naghahangad na masiyahan ang sarili sa mga kalayawan ng sanlibutan, at parang walang malay na may mga lalaki at babaeng napapahamak. Ang mga tumatawa ngayon ay tatangis at mananaghoy kapag nilingon nila ang mga nasayang na pagkakataon, ang pagpapalayaw sa sarili, at ang kanilang sariling espirituwal na paglago.
4. “Sa aba ninyo, kapag kayo'y pinupuri ng lahat ng tao! sapagkat gayon din ang ginawa ng kanilang mga magulang sa mga bulaang propeta.” Kapag pinupuri ka ng lahat ng tao, tiyak na palatandaan iyon na hindi mo tapat na ipinamumuhay at ipinahahayag ang mensahe ng Ebanghelyo. Pinuri ng mga ninuno sa Israel ang mga bulaang propeta dahil kinikiliti ng mga ito ang kanilang tainga; sinasabi nila ang gusto nilang marinig. Mas interesado ang mga bulaang propeta sa pabor ng tao kaysa sa papuri ng Diyos.

Talata 27-38

Ang turong ibinigay dito ay halos lubos na salungat sa pangangatwiran ng tao.

Talata 27 “Ibigin ninyo ang inyong mga kaaway, gawan ninyo ng mabuti ang mga napopoot sa inyo.” Salungat ito sa likas na ugali ng tao. Pero ito ang hinihingi ng Panginoon sa Kanyang mga tagasunod. Ang pagsunod sa mga utos na ito ay

pagpapakita ng espiritu ni Cristo. Ipinagpatuloy ng Panginoon ang Kanyang mga turo sa Talata 28-30. Basahin at ipaliwanag.

Talata 31 Ito ang gintong panuntunan.

Talata 32-34 Ipinakikita ng mga talatang ito kung paano kikilos ang mga hindi ligtas sa ilang kalagayan. Higit na marami ang inaasahan sa isang alagad ni Cristo. Tingnan ang Talata 35.

Inilalarawan ng Talata 27-35 kung paano tayo pinakitunguhan ng Diyos - naging maawain Siya sa atin.

Talata 36 “Kayo’y maging maawain, gaya naman ng inyong Ama na maawain.”

Talata 37 Huwag humatol - huwag magparusa - magpatawad.

Talata 38 Ipinakikita ang pag-ibig sa pagbibigay.

Ang ministryong Cristiano ay paggugol. Ang mga nagbibigay nang sagana ay ginagantimpalaan nang sagana. Ang larawan dito ay isang lalaking naghahasik ng binhi. Habang lalo siyang naghahasik, lalong lumalaki ang kanyang ani.

Ginagantimpalaan siya ng takal na mabuti - siksik - liglig - at umaapaw. Isang tiyak na prinsipyo sa buhay na inaani natin ang ayon sa ating inihasik. Bumabalik sa atin ang ating mga ginagawa. Ang isinusukat natin sa iba ay siya ring isusukat sa atin.

Itinuturo sa atin ng Talata 39 na hindi natin madadala ang ibang tao nang lampas sa sarili nating espirituwal na karanasan. Kapag sinubukan natin ito, ang kasunod ay kapahamakan.

Talata 40 Ang alagad ay hindi higit sa kanyang guro: pero ang bawat mag-aaral, kapag ganap na, ay magiging katulad ng kanyang guro. Habang lalong tinuturuan ng guro ang kanyang

mga mag-aaral, lalo silang nagiging katulad niya. Pero hindi niya sila madadala nang lampas sa sarili niyang antas ng kaalaman.

Itinuturo sa atin ng Talata 41-42 na bago natin itama o hatulan ang iba, ang buhay natin ay dapat maging huwaran sa harap ng ating kapwa at ng Diyos.

Talata 43-44 Ang mabubuting puno ay namumunga ng mabuting bunga.

Ang masasamang puno ay namumunga ng masamang bunga. Hinahatulan natin ang isang puno ayon sa uri at kalidad ng bungang dala nito. Ganoon din sa usapin ng pagkaalagad.

Talata 45 Ang alagad na malinis ang moral at malusog sa espirituwal ay naglalabas ng mabuting bunga mula sa kayamanan ng kanyang puso. Sa kabilang banda, ang taong talagang marumi ang kalooban ay makapaglalabas lamang ng masamang bunga.

Talata 46-49

“Bakit ninyo Ako tinatawag na Panginoon,” Panginoon=Amo, “at hindi ninyo ginagawa ang mga bagay na sinasabi Ko?”

Ang salitang Panginoon ay nangangahulugang amo, ibig sabihin ay may ganap Siyang kapangyarihan sa ating buhay. Ang tawagin Siyang Panginoon pero hindi Siya sundin ay isang kahangalang pagkakasalungat.

Ang kuwento ng dalawang tagapagtayo ay madalas iugnay sa Ebanghelyo. May mas malalim pa itong kahulugan. Ang marunong na tao ay lumalapit kay Cristo para sa kaligtasan - nakikinig sa mga salita ng turo - at sinusunod ang mga ito; kahit hinahampas ng mga bagyo, nakatayo siyang matatag. Ang

hangal na tao naman ay nakikinig sa mga turo - pero
sinusuway ang aral. Itinatayo niya ang kanyang buhay sa mga
makalamang kaisipan. Kapag dumating ang bagyo, wala siyang
pundasyon at natatangay siya.

Lucas 7

Pagkatapos ng Kanyang pangangaral, pumunta si Jesus sa Capernaum. Habang naroon Siya, lumapit sa Panginoon ang ilang matatanda ng mga Judio upang humingi ng tulong para sa isang Romanong senturion. Mabait ang senturion na ito sa mga Judio; nagpatayo pa siya ng sinagoga para sa kanila.

Gaya ng lahat ng senturion sa Bagong Tipan, maganda ang pagkakalarawan sa kanya. Tingnan ang Lucas 23:47 at Mga Gawa 10:1-48.

Nang magkasakit ang alipin ng senturion, pinakiusapan niya ang mga Judio na hilingin kay Jesus na pagalingin ito. Malaking problema ito para sa mga Judio, dahil hindi sila naniniwala kay Jesus.

Sinabi nilang siya ay “karapat-dapat.” Talata 4.

Nang makaharap niya si Jesus, sinabi niya, “Hindi ako karapat-dapat.” Talata 6.

Pansinin ang kababaang-loob at pananampalataya ng senturion. Talata 7. Hindi niya itinuring ang sarili na karapat-dapat na pumasok si Jesus sa kanyang bahay. Hindi niya itinuring ang sarili na karapat-dapat na personal na lumapit kay Jesus. Naniwala siyang kayang magpagaling ni Jesus kahit wala Siya roon sa katawan.

Talata 8 Ang talatang ito ay isang kahanga-hangang pagkilala sa kapangyarihan ni Cristo. Sinabi niya, Ako'y nasa ilalim ng kapangyarihan ng pamahalaang Romano at agad kong sinusunod ang kanilang mga utos. Ang mga sundalong nasa ilalim ng aking pamumuno ay agad na sumusunod sa akin.

Sa pagsasabi niya ng mga bagay na ito, kinikilala niya ang kapangyarihan ng Panginoon sa sakit; sa madaling salita, sinasabi niya, “Magsalita Ka lamang at gagaling ang aking alipin.”

Ito ang pananampalataya sa pinakamataas at pinakamabuting anyo nito. Namangha si Jesus sa kanya. Wala pang sinuman sa Israel ang naglakas-loob na magpahayag ng ganap na kapangyarihan ni Jesus. Hindi maaaring hindi gantimpalaan ang ganitong pananampalataya. Pag-uwi ng senturion, nakita niyang lubos nang gumaling ang kanyang alipin.

Isa ito sa dalawang pagkakataon sa mga Ebanghelyo na mababasa natin na “namangha si Jesus.”

1. Namangha Siya sa pananampalataya ng senturion na Hentil.
2. Namangha Siya sa kawalan ng pananampalataya ng Israel. Marcos 6:6.

Talata 11-17 Ang pagbuhay sa anak ng balo.

Ang Nain ay isang maliit na nayon sa timog-kanluran ng Capernaum. Ayon kay Lucas, ito ang unang pagharap ng Panginoon sa larangan ng kamatayan. Naipakita na Niya ang Kanyang kapangyarihan sa mga demonyo at sa sakit. Ngayon naman, ipinakikita Niya ang Kanyang ganap na kapangyarihan sa kamatayan. Naawa Siya sa umiiyak na ina, na isang balo.

Pinahinto ni Jesus ang prusisyon ng libing, hinipo ang kabaong na pinagdadalhan sa bangkay. Inutusan Niya itong bumangon - agad itong naupo - nagsimulang magsalita. Pagkatapos ay ibinigay siya ni Jesus sa kanyang nagulat pero masayang ina. Malaking takot ang dumating sa lahat ng nakasaksi sa

pangyayaring ito. Niluwalhati nila ang Diyos. Nadama nilang kumikilos Siya sa gitna nila. Naniwala sila na si Jesus ay isang dakilang propeta.

Itinala sa talaan ng mga kaso ni Dr. Lucas ang pagpapanumbalik ni Jesus sa tatlong “bugtong na anak.” Ang anak ng balo—ang anak na babae ni Jairo 8:42—ang batang sinasapian ng demonyo 9:38.

Talata 18-36 Nakipag-ugnayan si Jesus kay Juan Bautista at pinuri siya.

Umabot kay Juan Bautista sa bilangguan ang balita tungkol sa mga himalang ginagawa ni Jesus.

Talata 19 Nagsugo si Juan ng dalawa sa kanyang mga alagad upang itanong kay Jesus kung Siya nga ang Mesiyas.

Ipinakikita ng pangyayaring ito ang kahinaan ng laman. Kahit ang pinakamabubuting tao ay nakararanas ng sandaling paghina ng pananampalataya. Ang pisikal na pagpapahirap ay maaaring humantong sa panlulumo ng isip.

Sinagot ni Jesus ang kanilang tanong sa pamamagitan ng pagpapakita sa kanila ng mga himalang ginagawa Niya. Talata 21-22.

Ngayon ay sinabi Niya sa kanila, “Humayo kayo at sabihin kay Juan ang inyong nakita at narinig.”

Talata 23 Ang Pahabol—maaaring ituring itong isang pagsaway kay Juan. O isang pakiusap sa kanya na huwag talikuran ang kanyang pananampalataya.

Talata 24-35 Pinuri ni Jesus si Juan.

Si Juan ay higit pa sa isang propeta. Talata 26.

Siya ang sugo ng Diyos. Talata 27.

Siya ang pinakadakila sa lahat ng propeta. Talata 28.

Tinanggap siya ng mga tao at ng mga maniningil ng buwis.

Itinakwil siya ng mga Fariseo at ng mga dalubhasa sa kautusan.

Inihambing ni Jesus ang grupong ito sa mga batang naglalaro sa kalye, na ayaw maglaro ng kasalan ni ng libing.

Nagbigay si Juan sa kanila ng halimbawa ng payak na pamumuhay at pagtanggì sa sarili. Hindi nila ito nagustuhan—pinuna nila siya at sinabing sinasapian siya ng demonyo.

Si Jesus naman ay nakisalamuha nang karaniwan sa mga karaniwang tao, kasama ang mga publikano at mga makasalan.

Hindi ito ikinatuwa ng mga Fariseo - tinawag nila Siyang matakaw at manginginom ng alak.

Nakikita natin sa pangangaral na ito na imposibleng mapasaya ang lahat. Talata 35 “Datapuwa't ang karunungan ay pinatutunayang matuwid ng lahat niyang mga anak.” Ang karunungan dito ay kumakatawan kay Cristo. Ang mga tagasunod ni Cristo ang mga anak ng karunungan. Kahit itinatakwil si Cristo ng karamihan, patutunayan ng Kanyang tunay na mga tagasunod na totoo ang Kanyang mga inaangkin sa pamamagitan ng buhay na puno ng pag-ibig, kabanalan at buong-pusong pagtatalaga.

Talata 36-39 Pinahiran ng langis si Jesus.

Inilalarawan ng pangyayaring ito ang karunungan na pinatutunayang matuwid ng isa sa kanyang mga anak. Kapag

hindi mapahalagahan ng mga lider ng relihiyon si Cristo, ang mga patutot ang ipagagawa ng Diyos nito.

Inanyayahan si Jesus sa bahay ni Simon na Fariseo para kumain. Isang makasalanang babae ang lumitaw sa silid sa oras ding iyon. May dala siyang sisidlang alabastro na may pabango.

Habang nakahilig si Jesus sa isang upuang higaan, kumakain, ang Kanyang ulo ay malapit sa mesa. Tumayo ang babae sa Kanyang paanan at umiyak, hinugasan ang mga ito ng kanyang mga luha at pinunasan ng kanyang buhok. Paulit-ulit din niyang hinagkan ang mga ito, at pinahiran ng mamahaling pabango. Ito ang sakripisyo at pagsamba sa pinakamataas na anyo. Walang anumang napakabuti para kay Jesus.

Talata 40-50 Ang talinghaga ng dalawang may utang.

Ibang-iba ang saloobin ni Simon. Pakiramdam niya, dapat lumayo sa mga makasalanang mga propeta at mga Fariseo. Kung propeta si Jesus, sa isip niya, hindi Niya hahayaang hipuin Siya ng makasalanang babaeng ito.

Sa puntong ito, ikinuwento ni Jesus ang tungkol sa nagpapautang na may dalawang may utang. Ang isa ay may utang na \$50.00, ang isa naman ay \$5.00. Nang wala ni isa sa kanila ang makabayad, pinatawad niya ang kanilang mga utang. Itinanong ngayon ni Jesus kay Simon kung sino sa dalawang ito ang lalong iibig sa kanya. Tama ang sagot ni Simon: “Ang pinatawad ng mas malaki.” Sa pagsagot niya nito, hinatulan ni Simon ang kanyang sarili, gaya ng ipinakita sa kanya ni Jesus. Mula nang pumasok sa bahay ni Simon, ibinuhos ng babae ang kanyang pagmamahal at pag-ibig sa Kanya. Hinugasan niya ang Kanyang mga paa ng kanyang mga luha, at pinunasan ng kanyang buhok. Paulit-ulit din niyang hinagkan ang Kanyang

mga paa, at pinahiran ng langis ang Kanyang ulo. Ito ay pagpapahayag ng pasasalamat at buong-pusong pag-ibig ng babae sa Panginoon, dahil sa pagpapala ng kapatawaran ng kanyang mga kasalanan.

Si Simon naman ay hindi man lang nagpakita ng karaniwang paggalang sa Panginoon, kaya kaunti ang ipinakita niyang pagpapahalaga o pag-ibig. Siya at ang kanyang mga kasamahan ay nanatiling di-natinag - malayo ang loob at hindi ligtas. Pinatawad ang mga kasalanan ng babae dahil sa kanyang pananampalataya kay Cristo. Ang ginawa ng babae ay pagsamba sa pinakamataas at pinakamabuting anyo nito.

Lucas 8

Talata 1. Pansinin ang abalang iskedyul ng paglalakbay ng Panginoon. Sumama sa Kanya ang mga alagad. Habang naglilingkod Siya sa iba, may mga naglilingkod naman sa Kanya.

Ilang babae ang nabanggit—may kahit isang bagay silang pagkakapareho: napalaya sila mula sa mga demonyo at sakit.

- Si Maria Magdalena; maaaring isa siyang babaeng may mataas na katayuan; pinalaya siya mula sa pitong demonyo.
- Si Juana ay asawa ng katiwala ng sambahayan ni Herodes.
- Si Susana ay isa pa, at marami pang ibang hindi binanggit ang pangalan.

Ibinahagi nilang lahat ang kanilang kabuhayan sa Panginoon at sa Kanyang mga alagad. Hindi nakaligtaan o nakalimutang itala ang kanilang kabutihan sa Panginoon.

Talata 4-15 Ang talinghaga ng manghahasik.

Ikinuwento ang talinghagang ito sa napakaraming tao, saka ipinaliwanag sa mga alagad. Narito ang manghahasik, ang binhi, apat na uri ng lupa, at apat na resulta.

1. Ang lupa sa tabi ng daan ay niyapakan ng mga tao, at ang binhi ay kinain ng mga ibon.
2. Sa mabatong lupa, natuyo ang binhi dahil walang halumigmig.
3. Sa matinik na lupa, sinakal ng mga tinik ang pagtubo.
4. Sa mabuting lupa, ang binhi ay namunga ng isandaang butil sa bawat binhi.

Itinanong ng mga alagad sa Panginoon ang kahulugan ng talinghaga. Talata 9. Ang binhi ay ang Salita ng Diyos. Talata 11 = ang Kanyang sariling turo.

1. Ang mga nakikinig na tulad ng tabi ng daan ay nakarinig ng Salita nang mababaw lamang. Kaya madali para sa diyablo na agawin ito.
2. Ang mga nakikinig na tulad ng bato ay nakarinig din ng Salita - pero nanatili silang walang pagsisisi. Walang naibigay na pagkakataon sa Salita, kaya natuyo ito at namatay.
3. Ang mga nakikinig na tulad ng matinik na lupa ay parang maayos sa loob ng ilang panahon. Malinaw na hindi sila tunay, dahil di nagtagal ay ang mga alalahanin – kayamanan – kalayawan ng buhay ang naghari, at nasakal ang Salita.
4. Ang mga nakikinig na tulad ng mabuting lupa ay kumakatawan sa mga tunay na mananampalataya. Sumampalataya sila – tumanggap – at hinayaang hubugin ng Salita ang kanilang buhay. Madali silang turuan at masunurin. Nahubog sa kanila ang tunay na pagkataong Cristiano at nagbunga sila para sa Diyos.

Talata 16-18 Ang talinghaga ng nakasinding ilawan.

Ang talinghagang ito ay isang pangaral sa lahat ng tunay na tumanggap ng Salita. Sinasabi ng Panginoon dito na nagsindi sila ng ilawan at dapat itong ilagay sa patungan ng ilawan. Dapat siyang mamuhay – mangaral - at magturo ng Salita sa bawat pagkakataon. Pansinin ang dalawang bagay na hindi dapat gawin sa nakasinding ilawan.

Hindi ito dapat itago sa ilalim ng sisidlan. Sa ilalim ng takalan. Ang pagtatago ng ating ilawan sa ilalim ng takalan ay naglalarawan ng ating pagpapatotoo na natatakpan ng pagmamadali sa negosyo. Dapat nating gamitin ang ating negosyo bilang pulpito sa pagpapalaganap ng Ebanghelyo.

Ikalawa, hindi dapat itago ang ilawan sa ilalim ng higaan. Ang higaan ay naglalarawan ng pahinga at ginhawa, katamaran at pagpapalayaw. Maaaring takpan ng mga ito ang liwanag, at pigilan ito sa pagliwanag.

Talata 17 Parang ipinahihwatig na kung itatago natin ang ating ilaw, kahit ayaw natin ay lilitaw ito sa ating kahihiyan.

Talata 18 Dapat tayong mag-ingat KUNG PAANO tayo nakikinig. Kung ibabahagi natin sa iba ang mayroon tayo, ihahayag sa atin ng Diyos ang mas dakilang katotohanan. Kung patuloy nating itatago ang mayroon tayo, kukunin ito ng Diyos sa atin. Mukhang ganito ang prinsipyo: Ang hindi natin ginagamit, nawawala sa atin.

Talata 19-21

Sa puntong ito, nakikita natin Siyang napaliligiran ng mga sabik na nakikinig. Kaya hindi makalapit sa Kanya ang Kanyang ina at mga kapatid. Nang ibalita sa Kanya na gusto Siyang makita ng mga ito, sumagot Siya, “Ang Aking ina at ang Aking mga kapatid ay ang mga nakikinig ng Salita ng Diyos at ginagawa ito.” Kay Cristo, mas matibay ang espirituwal na ugnayan kaysa sa likas na ugnayan.

Talata 22-25 Pinatahimik ni Jesus ang bagyo.

Sa natitirang bahagi ng kabanatang ito, ipinakikita ni Jesus ang Kanyang kapangyarihan sa kalikasan, sa mga demonyo, sa

sakit, at sa kamatayan. Lahat ng ito ay sumusunod sa Kanyang Salita—tanging ang tao ang tumatanggi.

Malamang na kay Satanas nagmula ang bagyong ito. Pansinin ang pagkatao ng Panginoon—natutulog Siya. Pansinin ang Kanyang pagka-Diyos—sinaway Niya ang hangin at mga alon. Ipinakita ng mga alagad ang kakulangan nila ng pananampalataya. Hindi nila naunawaan kung gaano kalawak ang Kanyang kapangyarihan. Kung minsan, hindi tayo naiiba sa kanila. Kapag nagngangalit ang mga bagyo ng buhay, madalas din tayong nawawalan ng pag-asa.

Talata 26-29 Pinagaling ang sinasapian ng demonyo.

Pagdating ni Jesus sa Gadara, sinalubong Siya ng isang lalaking sinasapian ng demonyo.

Ito ay isang matinding kaso ng pagsapi ng demonyo.

Matagal nang sinasapian ang lalaking ito.

Hinubad na niya ang kanyang mga damit.

Iniiwasan niya ang mga tao.

Sa mga libingan siya nakatira.

Iginapos na siya ng mga lubid at kadena, pero nakawala siya.

Itinutulak siya ng isang pulutong ng mga demonyo.

Nang makita niya si Jesus, nagmakaawa kay Jesus ang mga demonyo sa kanya na huwag silang ipadala sa kalaliman – sa bangin na walang hanggan – sa Impiyerno. Ipinakiusap nila sa Kanya na ipadala sila sa isang kawan ng mga baboy.

Pinahintulutan Niya silang pumunta roon, at ang 2,000 baboy ay nagtakbuhan sa Dagat ng Galilea at nalunod.

Mabilis na kumalat ang balita. Dumating ang maraming tao upang tumingin. Dalawang bagay ang nakita nila:

1. Ang pinagaling na dating sinasapian ng demonyo na nakaupo – nakadamit – at nasa matinong pag-iisip, sa paanan ni Jesus.
2. Nakita nila ang 2,000 patay na baboy sa dagat.

Ang kanilang naging tugon—pinakiusapan nila Siyang bumalik sa kabilang ibayo at iwan na sila. Pinabalik naman ang lalaking pinagaling sa kanyang mga kaibigan upang magpatotoo.

Makalipas ang ilang panahon, bumalik si Jesus sa Decapolis at sinalubong Siya ng napakaraming taong bukas ang loob sa Kanya. Maaari kayang dahil ito sa tapat na pagpapatotoo ng lalaking pinagaling?

Talata 41-49 Dalawang dakilang himala.

Nang bumalik si Jesus sa kanlurang baybayin ng Galilea, sinalubong Siya ni Jairo. Maysakit ang kanyang anak na babae, at nakiusap siya kay Jesus na pumunta sa kanyang bahay at pagalingin ito. Pumayag Siya, pero habang papunta Siya sa bahay, nagsiksikan sa paligid Niya ang maraming tao.

Sa gitna ng karamihan ay may isang mahiyain at desperadang babae. Labindalawang taon na siyang maysakit – naubos na niya ang lahat ng kanyang ipon sa buhay, pero hindi siya gumaling.

Alam niyang kaya siyang pagalingin ni Jesus, at paglapit niya sa Kanya, hinipo niya Siya nang may pananampalataya at gumaling siya. Tingnan ang Talata 45-48. Ang paghipo ng pananampalataya ang nagdala ng kagalingan.

Pagkatapos ng himalang ito, dumating ang isang sugo mula sa bahay ni Jairo, “Patay na ang anak mo; huwag mo nang abalahin ang Guro.” Talata 49. Pero sinabi ni Jesus kay Jairo, “Huwag kang matakot, sumampalataya ka lamang.” Pagdating Niya sa bahay, pumunta Siya sa silid na kinaroroonan ng bata. Hinawakan Niya ito sa kamay—sinabing “Bata, bumangon ka” at agad itong bumangon.

Lucas 9

Talata 1-6 Isinugo ang labindalawang alagad.

Binigyan ang mga alagad ng kamangha-manghang kapangyarihan. Talata 1-2.

Dito na nila magagamit ang mga prinsipyong itinuro sa kanila ng Panginoon.

Magtitiwala sila sa Kanya para sa lahat ng pangangailangan nila sa buhay.

1. Wala silang dadalhin sa paglalakbay. Talata 3. Walang tungkod-pitaka-pagkain-pera-ekstrang damit.
2. Doon sila mananatili sa unang bahay na tatanggap sa kanila. Talata 4. Hindi sila lilipat-lipat para maghanap ng mas komportableng matutuluyan.
3. Hindi sila magtatagal sa mga taong tumatanggi sa mensahe.
4. Ipapagpag nila ang alikabok sa kanilang mga paa bilang patotoo laban sa kanila.

Talata 6 Nilibot nila ang buong Galilea, ipinangangaral ang Ebanghelyo at nagpapagaling.

Talata 7-9 Ang pagkalito ni Herodes.

Nakarating kay Herodes ang balita na may gumagawa ng mga dakilang himala sa kanyang nasasakupan. Agad na nagsimulang magtanong ang kanyang konsensya. Hanggang ngayon ay binabagabag pa rin siya ng alaala ni Juan Bautista.

May mga nagsasabing si Jesus ay si Juan na bumangon mula sa mga patay. Sabi naman ng iba, Siya si Elias. Sabi ni Herodes,

hindi maaaring si Juan iyan, sapagkat pinapugutan ko siya ng ulo. Gusto sana niyang makita Siya, pero hindi ito nangyari hanggang sa bago ipako sa krus ang Tagapagligtas. Ipinapakita nito ang kapangyarihan ng buhay na puspos ng Espiritu.

Talata 10-17 Ang pagpapakain sa limang libo.

Bumalik ang mga alagad mula sa kanilang paglalakbay ng pangangaral, at iniulat nila sa Panginoon ang mga nangyari. Isinama Niya sila sa isang tahimik na lugar.

Talata 11 Sumunod sa kanila ang mga tao.

Tinanggap Niya sila-kinausap sila-at pinagaling ang mga nangangailangan ng kagalingan.

Ang problema ng mga alagad-Limang tinapay at dalawang isda para pakainin ang 5,000. Sa tingin ng tao, imposible ang sitwasyong ito. Inutusan Niya ang Kanyang mga alagad na paupuin ang mga tao.

Pagkatapos ay kinuha Niya ang mga tinapay at mga isda, nagpasalamat sa Diyos para sa mga ito, at sa isang himala ay dumami ang mga ito sa Kanyang kamay. Nakakain ang napakaraming tao at may labindalawang bakol pang natira.

Puno ang pangyayaring ito ng espirituwal na katotohanan para sa atin ngayon.

- Ang 5,000 ay larawan ng naliligaw na sangkatauhan-gutom na gutom sa tinapay ng Diyos.
- Ang mga alagad ay larawan ng mga Cristianong walang magawa, na kakaunti lang ang hawak.

Ang utos ng Panginoon, "Bigyan ninyo sila ng makakain," ay pag-uulit lamang ng dakilang utos. Ang aral ay ito: kung

ibibigay natin ang anumang mayroon tayo, kaya itong paramihin ng Panginoon para pakainin ang mga gutom sa espiritu. Maaabot ng Ebanghelyo ang buong mundong ito sa henerasyong ito kung isusuko lamang ng mga mananampalataya kay Cristo ang lahat ng kung ano sila at ang lahat ng mayroon sila.

Talata 18-22

Talata 18 Pansinin na nananalangin na naman si Jesus. Nang matapos Siyang manalangin, tinanong Niya sila, "Sino raw Ako, ayon sa mga tao?"

Kung anu-anong bali-balita ang kumakalat. Si Jesus ang pinag-uusapan ng lahat. Akala ng iba, Siya si Juan na binuhay mula sa mga patay. Sabi naman ng iba, naaalala nila sa Kanya si Elias—si Jeremias o kahit isang propeta man lang. Kinilala nila Siya bilang isang dakilang tao. Hindi ba ganyan din ang sitwasyon ngayon? Pinag-uusapan Siya kahit sa labas ng iglesyang Cristiano.

Inihahatid ni Jesus ang mga alagad sa isang mahalagang sandali nang itanong Niya, "Ngunit sino Ako, ayon sa inyo?" Ito ang pinakamahalagang yugto ng pagtuturo ng ating Panginoon sa labindalawa. Hanggang dito, inaakay Niya sila na lalo pa Siyang makilala at mapahalagahan. Dalawang katotohanan ang malapit nang lumitaw na magpapatibay magpakailanman kung sino Siya, at hayagang magtatakda ng direksyon ng Kanyang buhay patungo sa krus.

1. "Ikaw ang Cristo ng Diyos."
2. "Ang Anak ng Tao ay kailangang magtiis ng maraming bagay."

Talata 23-26 Ang paanyaya ni Cristo na pasanin ang krus.

Kababanggit lamang ng Panginoon ang pagpasan Niya ng Kanyang krus. Ngayon naman ay inaanyayahan Niya ang Kanyang mga alagad na pasanin ang kanilang krus.

(1) Itinuturo ng talatang ito na ang tunay na alagad ni Cristo ay kailangang tumanggi sa sarili. Kusa niyang binibitawan ang anumang karapatang pumili o magplano ng sarili niyang buhay. Masaya niyang kinikilala na si Cristo ang Panginoon.

Tinatanggap niya ang paghamak ng sanlibutan, at nagpapasakop siya sa pag-akay ng Espiritu Santo.

(2) Pangalawa, kailangan niyang pasanin araw-araw ang kanyang krus. Likas sa bawat tao na iligtas o ingatan ang sarili niyang buhay. Namumuhay tayo nang makasarili-kampante-paulit-ulit lang. Nagpapakasarpap tayo sa ginhawa-luhong at kaluwagan. Kuntento at mayabang sa sarili nating mga nagawa. Maaaring lubos nating matamasa ang bunga ng ating mga tagumpay, pero hindi natin makakamit ang tunay na layunin at kagalakan ng buhay. Sa kabilang banda, maaari nating iwala ang ating buhay alang-alang sa Tagapagligtas. Binibitawan natin ang makasarili nating mga ambisyon, at isinusuko natin nang buong-buog ang ating sarili sa Kanya. Iniiwan natin ang dati nating buhay at hinahanap ang kaharian ng Diyos, at nakakatagpo tayo ng bagong buhay na puno ng kagalakang dimasayod ng salita, at ng kapayapaang hindi kayang unawain ng isip. Bagong buhay kay Cristo.

Talata 25 Ang konteksto ng talatang ito ang nagtatakda ng kahulugan nito. Sinabi ito sa mga alagad at karugtong ito ng naunang kaisipang binanggit ng Panginoon.

1. Ang materyal na kayamanan ay maaaring maging hadlang sa lubos na pagsuko. Para bang sinabi ng Panginoon: Ipagpalagay nating makukuha mo ang lahat ng ginto at pilak sa mundo. Maaari mong ariin ang lahat ng lupa at ari-arian, at ang lahat ng stocks at bonds. Pero sa pagsisikap mong makuha ang lahat ng ito, nawala sa iyo ang tunay na layunin ng buhay. Nasaan ang pakinabang, o ano ang buti nito sa iyo?
2. Talata 26 Isa pang hadlang sa lubos na pagtatalaga kay Cristo ay ang takot na mapahiya. Bakit ikahihiya ng nilalang ang Lumalang? Bakit ikahihiya ng makasalanan ang Tagapagligtas?

Laging may posibilidad na ikahiya natin Siya. Nagbababala ang Tagapagligtas tungkol sa mga ikinahihiya Siya at ikinahihiya ang Kanyang Salita. Pagdating Niya sa Kanyang kaluwalhatianang tatlong ulit ang kaningningan, ikahihiya rin Niya tayo. Nakakatakot isipin.

Ang pagbanggit sa Kanyang kaluwalhatian sa Talata 26 ay panimula sa mga sumusunod.

Sinabi ng Panginoon na ang ilan sa mga alagad na nakatayo roon ay makakakita ng kaharian ng Diyos bago sila mamatay. Talata 27. Natupad ito sa Bundok ng Pagbabagong-anyo.

Ang Talata 28-36 ay naglalarawan ng pagbabagong-anyo.

Mga walong araw pagkatapos noon, isinama ni Jesus sina Pedro, Santiago at Juan sa isang bundok para manalangin. Habang Siya'y nananalangin, nagbago ang anyo ng Kanyang mukha. Isa itong maluwalhating katotohanan: kayang baguhin ng panalangin ang hitsura ng mukha ng isang tao.

Nagliwanag ang mukha ng Panginoon sa makalangit na ningning. Kumislap ang Kanyang kasuotan sa nakasisilaw na kaputian. Larawan ito ng kaluwalhatian mapapasa-Kanya sa Kanyang darating na kaharian. Habang Siya'y nasa lupa, natatakpan ng laman ang Kanyang kaluwalhatian. Sa panahon ng milenyo, lubos na mahahayag ang Kanyang kaluwalhatian.

Kamangha-mangha pero maluwalhati ang larawang ito. Nakikita natin ang Panginoon na nararamtan ng napakadakilang kaluwalhatian, hindi ng basahan ng kababaan. Nakikita natin si Moises sa maluwalhating kalagayan, kumakatawan sa mga namatay kay Cristo. Nakikita natin si Elias na nababalot ng kaluwalhatian, kumakatawan sa mga dadalhin o kukunin sa pagbabalik ng Panginoon papasok sa kaharian. Sina Pedro-Santiago-at Juan ang kumakatawan sa Israel sa panahon ng milenyo.

Nariyan din ang napakaraming tao sa paanan ng bundok, kumakatawan sa mga bansang dadalhin sa kaharian. Pinag-uusapan nila ang pagpanaw o exodo ng Panginoon. Ang Kanyang kamatayan ay hindi pagtigil ng pag-iral, kundi pag-alis mula sa isang lugar patungo sa iba. Hindi nasaksihan ng mga alagad ang ilan sa kahanga-hangang tagpong ito; natutulog sila. Ang mga alagad ding ito ang natulog noong matinding paghihirap Niya sa halamanan. Nang magising sila, nakita nila ang kaluwalhatian ni Cristo. Sa pagnanais na mapanatili ang makalangit na kapaligirang ito, iminungkahi ni Pedro na magtayo ng tatlong tolda, atbp. Pagkatapos ay nawala sina Moises at Elias-binalot sila ng ulap ng kaluwalhatian-at takot na takot sila.

Nagsalita ang Diyos mula sa ulap. Talata 35. Pagkatapos na pagkatapos ng tinig ng Diyos-naiwang mag-isang nakatayo si

Jesus. Ganito ang mangyayari sa milenyo; Siya ang magiging pangunahin sa lahat ng bagay. Hindi Niya ibabahagi kaninuman ang Kanyang kaluwalhatian.

Talata 37-43 Pinalayas ang maruming espiritu.

Kinabukasan, umalis si Jesus at ang Kanyang mga alagad sa bundok at bumaba sa lambak. Mula sa napakaraming tao ay lumapit ang isang amang balisang-balisa, na nagmamakaawa ng tulong para sa kanyang anak na sinasapian ng demonyo. Nakakaawa ang kalagayang ito; napakarahas ng demonyo. Pinangingisay siya nito, at sinasaktan nang husto kaya bumubula ang kanyang bibig. Ang lalong nakadurog ng puso ay lumapit na pala ang lalaki sa mga alagad dala ang kanyang problema, pero hindi nila siya natulungan.

Bakit hindi natulungan ng mga alagad ang bata? Dahil ba kulang sila sa pananampalataya? Dahil ba umasa sila sa laman? Binalewala lang ba nila ang mga bagay-bagay?

Naroon ang kapangyarihan ng Diyos—may kakayahan ang kapangyarihan ng Diyos—mahina ang sisidlang tao. Nalungkot ang Panginoon at sinabi, "O lahing walang pananampalataya at baluktot." Naroon ang kapangyarihan, pero mahina ang pananampalataya.

Pinagaling ni Jesus ang bata, kahit lumaban ang demonyo. Namangha sila sa Kanyang dakilang kapangyarihan.

Talata 44-45 Inihula ni Jesus ang Kanyang kamatayan.

Kagagaling lamang sa kaluwalhatian ng bundok ng Pagbabagong-anyo, ipinaalala ng Panginoon sa Kanyang mga alagad ang dilim ng krus. Ito na ang pangalawang beses na inihula ng Panginoon ang Kanyang kamatayan. Kabanata 9:22.

Hindi ito naunawaan ng mga alagad. Marahil iniisip pa rin nila ang isang kahariang panlupa.

Talata 46-48 Ang kababaang-loob ang lihim ng kadakilaan.

Hindi lamang inaasahan ng mga alagad na maitatatag ang isang maluwalhating kaharian, kundi umaasa pa silang magkakaroon ng mga posisyong may karangalan at kapangyarihan doon.

Talata 46 Nagtatalo na sila kung sino sa kanila ang magiging pinakadakila. Para itama ang maling ito, pinatabi ni Jesus sa Kanya ang isang maliit na bata. Pagkatapos ay sinabi Niya, "Ang sinumang tumanggap sa batang ito sa Aking pangalan ay tumatanggap sa Akin."

Ang katotohanang ipinahahayag dito ni Jesus ay ito: ang tunay na kadakilaan sa paningin ng Diyos ay ang pagmamahal sa mga bata—ang pag-aalaga sa mga nilalampasan lang ng sanlibutan.

"Ang pinakamaliit sa inyo ang siyang magiging dakila." Ang mga nagpapakumbaba at nakikisama sa mga mapagpakumbaba—at di-kilalang mananampalataya. Ang mga nakikiisa sa pinakaabang mga anak ng Diyos gaya ng ginawa ng Tagapagligtas—sila ang pinakadakila sa pagtingin ng Diyos.

Talata 49-50 Nakakagulat na makita si Juan sa ganitong papel ng pagtatangi.

May nakita silang nagpapalayas ng mga demonyo sa pangalan ni Jesus, at mukhang nagtagumpay naman siya. Hindi ito nagustuhan ng mga nakasaksi. Sinaway sila ng Panginoon at sinabi, "Huwag ninyo silang pagbawalan; sapagkat ang hindi laban sa atin ay panig sa atin."

Pansinin ang dalawang bagay dito.

1. Walang maaaring pumagitna o maging neutral pagdating sa Persona at gawain ni Cristo. Kung ang tao ay hindi panig sa Kanya, laban siya sa Kanya.
2. Sa paglilingkod Cristiano, dapat nating maunawaan na walang samahang panlupa, gaano man kabanal, ang maaaring umangkin na sa kanila lamang ang kapangyarihan ng Diyos. Ang Diyos ay may ganap na kapangyarihan at magagamit Niya ang sinumang naisin Niya.

Dito nagtatapos ang ministeryo ng Panginoon sa Galilea. Mula ngayon hanggang Kab. 19:28, ang salaysay ay tungkol sa paglalakbay patungong Jerusalem.

Talata 51-56 Sinaway ang espiritu ng di-pagpaparaya.

Talata 51 Alam ni Jesus na malapit nang matapos ang Kanyang buhay, at sa pagitan ng kasalukuyan Niyang kalagayan at ng pagbabalik Niya sa Langit, naroon ang krus. Upang harapin ang oras na ito, matatag Niyang itinuon ang Kanyang mukha sa pagpunta sa Jerusalem.

Sa daan, hindi Siya tinanggap nang maayos ng isang nayon ng mga Samaritano, sapagkat desidido Siyang magpatuloy sa Jerusalem. "Hindi nila Siya tinanggap." Talata 53. Iyon na ang huli nilang pagkakataon.

Nagalit sina Juan at Santiago sa pagtrato nila sa Panginoon, at humingi sila ng kapangyarihang magpababa ng apoy mula sa Langit para tupukin sila, gaya ng ginawa ni Elias.

Sinaway sila ni Jesus, at muling ipinaalala sa kanila na ito ang kalugud-lugod na taon ng Panginoon, at hindi ang araw ng paghihiganti ng ating Diyos.

Talata 57-62 Ang pagsubok sa pagkaalagad.

1. Nariyan ang alagad na nagkusang-loob. Inialok niya ang kanyang sarili sa Panginoon—tiwala siya sa sarili—umaasa sa sarili—mas malaki ang sigasig niya kaysa sa kaalaman niya—hindi niya kailanman tinimbang ang halaga. Nang iharap sa kanya ang mga kondisyon ng pagkaalagad, Talata 58, naging sobra ito para sa kanya, at hindi na natin narinig pa ang tungkol sa lalaking ito.
2. Ang Talata 59-60 ay naglalahad ng isa pang halimbawa. Sinabi ng Panginoon sa lalaking ito, "Sumunod ka sa Akin." Tiyak na may potensyal ang lalaking ito at mukhang handa naman siya. Pero may gusto muna siyang gawin. Talata 59. Ang mga salitang "Panginoon" at "ako muna" ay hindi maaaring magkasama. Sinabi ni Jesus, "Hayaan mong ang mga patay sa espiritu ang maglibing sa kanilang mga patay: ngunit humayo ka at ipangaral ang kaharian ng Diyos." Walang anumang dapat pumagitna sa atin at sa ating paglilingkod sa Diyos.
3. Talata 61-62 Ang ikatlong halimbawa ng mga hadlang sa pagkaalagad. Gaya ng una, nagkusang-loob din ang lalaking ito. Sinabi rin niya ang "Panginoon"—"ako muna." Ang aral dito ay ito: walang anumang dapat pumagitna sa akin at sa paglilingkod ko sa Panginoon. Ang pananalitang "Hindi karapat-dapat sa kaharian ng Diyos" ay tumutukoy sa paglilingkod, hindi sa kaligtasan.

Lucas 10

Talata 1-16 Ang misyon ng pitumpu.

Sa Kabanata 9, isinugo ang labindalawa para mangaral. Ito lamang ang ulat sa mga Ebanghelyo ng pagsusugo ng Panginoon sa pitumpung alagad. Isinugo ang pitumpung alagad na ito sa mga daang dadaanan ng Panginoon patungong Jerusalem.

Isinugo Niya sila nang dala-dalawa. "Sa bibig ng dalawa o tatlong saksi ay mapagtibay ang bawat salita."

Talata 3 Pansinin ang sinasabi ng Panginoon ng anihan:

Marami ang aanihin.

Kakaunti ang manggagawa.

Ipanalangin na magsugo ang Panginoon ng mga manggagawa.

Kapag ipinapanalangin natin ito, dapat handa rin tayong humayo.

Talata 4 "Humayo kayo." Sa panlabas na tingin, para silang mga kordero sa gitna ng mga lobo.

1. Inilalarawan sa Talata 1-4 kung paano sila dapat kumilos sa daan.
2. Inilalarawan sa Talata 5-7 kung paano sila dapat kumilos sa lugar na kanilang tutuluyan.
3. Ibinibigay sa Talata 8-9 kung paano sila dapat kumilos sa lungsod na tumatanggap sa kanila.
4. Ibinibigay sa Talata 10-12 kung paano sila dapat kumilos sa lungsod na hindi tumatanggap sa kanila.

Talata 16-19 Binanggit ng Panginoon ang tatlong lungsod na pinagturuan Niya at pinaggawan ng mga himala. Tinanggihan nila Siya. Inilarawan Niya ang paghatol na darating sa kanila. Lubusang nawasak ang Corazin at Betsaida kaya hindi na alam ngayon kung saan talaga sila dating nakatayo.

Ang Capernaum ang naging tahanan ni Jesus nang lumipat Siya mula sa Nazaret. Itinaas ang lungsod na ito hanggang sa Langit. Pero hinamak nito ang Panginoong Jesus, at ibinulid ito sa Impiyerno.

Talata 16 Ang nakikinig sa Salita sa pamamagitan ng lingkod ng Diyos—ay nakikinig sa Diyos na nagsasalita. Ang mga ayaw makinig ay hindi lamang tumatangging makinig sa Panginoon, kundi pati sa Diyos. Nakakatakot isipin.

Talata 17-20 Sa pagtatapos ng kanilang misyon, bumalik ang pitumpu. Tuwang-tuwa sila dahil nagpasakop sa kanila ang mga demonyo, sa pangalan ni Jesus.

Talata 18 Makahulugan pero mahirap unawain ang sagot ng ating Panginoon. Maaaring ang ibig sabihin nito ay nakita Niya sa kanilang pagtatagumpay laban sa mga demonyo ang isang patikim ng darating na pagbagsak ni Satanas mula sa Langit.

Ganito isinalin sa sariling pananalita ni J.F. Brown ang mga salita. "Sinundan Ko kayo sa inyong misyon, at pinanood Ko ang mga tagumpay nito; habang namamangha kayo na nagpapasakop sa inyo ang mga demonyo sa Aking pangalan, isang mas dakilang tanawin ang nabubuksan sa Aking paningin; kasimbilis ng paghagupit ng kidlat mula langit patungong lupa, narito! nakitang bumabagsak si Satanas mula sa Langit."

Ang pagbagsak na ito ay mangyayari pa lamang sa hinaharap Apocalipsis 12:7-9. Mangyayari ito sa panahon ng kapighatian

at bago bumaba ang Panginoon sa lupa.

Kawili-wili ang ikalawang paliwanag. Babala ang mga salitang ito laban sa kapalaluan. "Oo, sabi ni Jesus, ipinagmamalaki ninyo na nagpasakop sa inyo ang mga demonyo. Pero alalahanin ninyo ang unang kasalanan. Kapalaluan ang dahilan ng pagbagsak ni Lucifer at ng pagkapalayas niya mula sa Langit." Mag-ingat kayong huwag magawa ang kasalananang ito.

Talata 19 Sipiin.

Hindi mamamatay ang mga lingkod ng Diyos hangga't hindi pa tapos ang kanilang gawain.

Talata 20 Ito ang huli Niyang paalala sa kanila: Huwag kayong magalak dahil nagpapasakop sa inyo ang mga demonyo. Ito lamang ang pagkakataong sinabi ni Jesus ang "Huwag kayong magalak." Sa halip ay magalak kayo dahil nakasulat sa Langit ang inyong mga pangalan.

Talata 21-24 "Nang oras ding iyon, nagalak si Jesus sa Espiritu." Tinatanggi si Jesus ng nakararami, at tumingin Siya nang may pasasalamat sa Kanyang mga abang tagasunod at nagalak sa Espiritu.

Pagkatapos ay nagpasalamat Siya sa Ama dahil inihayag Niya sa kanila ang mga katotohanan ng kaharian. Hindi sila ang mga matatalino o mga iskolar ng panahong iyon. Para silang mga sanggol na may pananampalataya-debosyon-na sumusunod nang walang pag-aatubili.

Talata 22 "Ibinigay sa Akin ng Aking Ama ang lahat ng bagay." Inilagay ng Diyos ang buong sansinukob sa ilalim ng kapamahalaan ng Kanyang Anak.

"Walang nakakakilala kung sino ang Anak kundi ang Ama." May hiwaga sa pagkakatawang-tao na walang sinumang makaaarok maliban sa Ama. Tingnan kung gaano kaespirituwal at kalayo sa pang-unawa ng tao ang lahat ng ito. Ang Ama lamang ang nakakakilala sa Anak-ang Anak lamang ang nakakakilala sa Ama.

Sa iba't ibang antas, nauunawaan natin ang Ama, sapagkat inihayag Siya ng Anak. Napakalaking pribilehiyo ang tinanggap ng mga alagad at tinatanggap natin, sapagkat ninais ng mga propeta at hari na makita ang mga bagay na ito, pero hindi sila pinahintulutan.

Talata 25-37 Ang Dalubhasa sa Kautusan at ang Mabuting Samaritano.

Ang mga dalubhasa sa kautusan ay mga lalaking eksperto sa pagtuturo ng Kautusan. Sinubukang hulihin o linlangin ng lalaking ito ang Panginoon. "Guro, ano ang dapat kong gawin para magmana ng buhay na walang hanggan?" Marahil inaasahan niyang itatakwil ng Panginoon ang Kautusan.

Sumagot si Jesus, "Ano ang nakasulat sa Kautusan?" Nasa Talata 27 ang sagot ng dalubhasa sa kautusan. Talata 28 Sumagot si Jesus, "Gawin mo ito at magkakaroon ka ng buhay na walang hanggan."

Kung naging tapat lang ang dalubhasa sa kautusan, dapat ang isinagot niya ay, "Ligaw ako at walang magawa, walang pag-asa ng buhay na walang hanggan, sapagkat hindi ko kayang tuparin ang Kautusan." Sa halip, sinikap niyang ipagtanggol ang kanyang sarili sa pagtatanong: Sino ang aking kapwa?

Para sagutin ang tanong, isinalaysay ng Panginoon ang sumusunod na kuwento. Talata 30-37. Ang biktima ay

malamang na isang Judio. Halos patay na siyang nakahandusay sa daan mula Jerusalem patungong Jerico.

Talata 31 Nagkataong may isang saserdoteng dumaan sa daang ito. Nang makita niya ang kawawang lalaki, nagpatuloy lang siya sa paglakad.

Talata 32 Dumaan din ang isang Levita, nagpakita siya ng kaunting malasakit dahil tiningnan niya ang lalaki, pero nagpatuloy rin siya sa paglakad.

Ipinakikilala sa atin ng Talata 33 ang isang Samaritano. Kinamumuhian siya ng mga Judio. Naawa siya sa Judiong biktima.

Talata 34 Ginamot niya ang mga sugat nito, at dinala niya ito sa isang bahay-panuluyan.

Talata 35 Naglaan siya nang bukas-palad para sa pag-aalaga rito.

Talata 36 Para bang itinanong ni Jesus, Sino ang naging kapwa ng lalaking ito? Ang saserdote, ang Levita o ang Samaritano?

Talata 37 Sumagot ang dalubhasa sa kautusan, "ang Samaritano," sapagkat nagpakita siya ng awa sa kanya. Sumagot ang Panginoon, "Humayo ka at gayon din ang gawin mo?"

Aplikasyon.

Ang lalaking sugatan ay larawan ng makasalanan. Ang saserdote at ang Levita ay kumakatawan sa kawalang-kakayahan ng Kautusan na tumulong. Maaari itong iugnay sa relihiyon ngayon.

Ang Samaritano ay kumakatawan kay Cristo. Tinawag Siyang ganito ng mga Judio bilang panlalait. Juan 8:48. Siya ang nagdala ng tulong. Dinala niya ito sa bahay-panuluyan—ito ay larawan ng lokal na iglesia. Pagkatapos ay sinabi niya, "Pagbalik ko ay babayaran kita."

Talata 38-42 Si Maria at si Marta.

Mas gusto ng ating Panginoon ang ating pag-ibig kaysa sa ating paglilingkod. Gusto ng ating Panginoon na maupo tayo sa Kanyang paanan. Gusto Niya tayong baguhin mula sa pagiging Marta tungo sa pagiging Maria, gaya ng gusto Niya tayong baguhin mula sa pagiging dalubhasa sa kautusan tungo sa pagiging tunay na kapwa.

Pinahahalagahan ng Panginoon ang ating paglilingkod—pero ang ating paglilingkod ay dapat bunga ng ating pag-ibig at pagsamba. Tingnan ang Juan 12.

Ang Kapanganakan ni Cristo

Lucas 1:26-38

Nasa mga talatang ito ang walang kapantay na kuwento ng Pagpapahayag. Tunay na walang kapantay ang kuwentong ito, mahiwaga, kahanga-hanga, at maringal.

Ito ang kuwento ng anghel na si Gabriel na dumating sa Nazaret. Ang kuwento ng isang mensaherong isinugo mula sa Langit, dala sa lupa ang napakadakilang balita.

Ang mensaherong ito na isinugo ng Diyos ay dumating sa Nazaret, isang lungsod ng Galilea. Hinahamak ng mga taga-Judea ang Galilea. Marahil ang Nazaret ang pinakamasama ang reputasyon na lungsod sa hinahamak na lalawigang iyon. Ilarawan dito ang sinabi ni Nathaniel, "May mabuti bang bagay na manggagaling sa Nazaret?"

Iwan muna natin ang Lugar na nabanggit, at tingnan natin ang mga Taong kasangkot. Talata 27 Isang birhen, na ang pangalan ay Maria. Isang lalaki na ang pangalan ay Jose.

Kaunti lang ang alam natin tungkol kay Jose. Sinasabi sa atin ng Mateo 1:19 at 13:55 na siya ay "isang lalaking matuwid" at siya ay "isang karpintero."

Ngayon naman ay tingnan natin si Maria. Lubhang nagkamali ang Iglesyang Protestante sa pagtrato kay Maria. Ang pagsamba kay Maria ay idolatriya.

Sa pag-iwas natin sa maling paninindigan ng iglesyang R.C., sumobra naman tayo at halos ibinaon na natin siya sa limot. Sa talata 27-28 makikita natin ang pagkatao ni Maria ayon sa paningin ng Diyos.

- Siya ay isang birhen.
- Siya ay lubos na pinagpala.
- Sumasakanya ang Panginoon.
- Pinagpala ka sa mga babae. Ang ibig sabihin nito:
Kinalulugdan ka ng Diyos nang higit at nang una sa lahat ng ibang babae.

Si Maria ang pinili ng Diyos para tanggapin ang napakalaking karangalan na maging ina ng Mesiyas.

Ang talata 31 ay ang mensahe mula sa Langit.

"Narito, ikaw ay maglilihi sa iyong sinapupunan, at manganganak ng isang lalaki, at tatawagin mo ang Kanyang pangalan na Jesus."

Inihahayag sa talata 32-33 ang maluwalhating kinabukasan ng Batang ito na si Cristo (Higit pa mamaya).

Hanggang dito, si Gabriel lang ang nagsasalita.

Ngayon, si Maria, na nagulat sa mensahero at sa mensahe, ay nagtanong ng isang napakanatural na tanong.

Talata 34—"Paano mangyayari ito, gayong hindi pa ako nakakakilala ng lalaki?"

Makikita sa talata 35 ang sagot ng anghel.

"Bababa sa iyo ang Espiritu Santo, at lililiman ka ng kapangyarihan ng Kataas-taasan gaya ng isang nagniningning na ulap; kaya ang banal, dalisay, at walang kasalanang Isa na ipanganak mo ay tatawaging Anak ng Diyos."

Sa talatang ito ipinahayag ang himalang paglilihi sa ating Panginoon. Hindi tayo naniniwala sa Immaculate Conception

ni Maria - pero naniniwala tayo sa himalang paglilihi sa Panginoon.

Talata 38—Inilalarawan ng talatang ito ang pagsuko at pagpapasakop ni Maria sa kalooban ng Diyos.

"Narito ang alipin ng Panginoon; mangyari sa akin ayon sa iyong salita."

Napakaganda ng lahat ng ito sa pananaw ng Diyos, pero kaduda-duda sa pananaw ng tao.

Nakatakda siyang ikasal sa isang lalaking matuwid na nagngangalang Jose. Dumating kay Jose ang nakagugulat na pagkatanto na buntis ang babaeng pakakasalan niya. Ano ang mga pagpipilian niya para harapin ang sitwasyon? Maaari niyang ipahiya siya sa harap ng madla. Mateo 2:19. Pagbato hanggang mamatay. O maaari niya siyang hiwalayan nang palihim. Mateo 2:19. Ipawalang-bisa ang kasunduan ng kasal.

Sa puntong ito, nagpakita ang anghel kay Jose at pinawi ang kanyang mga takot. Pinakasalan agad ni Jose si Maria. Tiyak na nagkaroon pagkatapos noon ng mga tanong - bulung-bulungan - hinala. Imposibleng maipaliwanag ang mga pangyayari - Sino ba ang maniniwala?

Ipinapaliwanag ng kalagayang ito ang talata 39.

"Nang mga araw na iyon, tumindig si Maria at nagmamadaling nagtungo sa kaburulan."

Tatlong buwan siyang nanatiling nakatago sa kaburulan. Pagkabalik niya sa Nazaret, naglabas si Caesar Augustus ng utos na ang bawat taong nakatira sa Imperyo ng Roma ay dapat bumalik sa sarili niyang lungsod para magpatala.

Naglakbay sina Jose at Maria nang may hiras patungong Bethlehem. Anim na raan at limampung taon bago nito, itinakda na ng Diyos na sa Bethlehem ipanganganak ang Kanyang Anak.

Habang nasa Bethlehem - ipinanganak si Cristo - sa isang kuwadra - inihiga sa isang sabsaban. Doon sa maliit na bayan ng Bethlehem, ang Anak ng Diyos, sa anyong tao, ay pumasok sa agos ng kasaysayan ng tao.

Nahayag ang di-maarok na lalim ng mga panukala ng Diyos. Bumubukal na ang kagalingan ng mga bansa, pero walang nakikita sa ibabaw ng lipunan ng tao kundi ang bahagyang pag-alon ng tubig.

Perpekto ang paglalarawan sa Kanya ng mga anghel, "Ipinanganak sa inyo sa araw na ito ang isang Tagapagligtas - Cristo - Panginoon. Sa Pagpapahayag, sinabi ng anghel "Siya ay magiging dakila" atbp.

Ilarawan ang Kanyang pagkasanggol - pagkabata - pagkalalaki - Muling Pagkabuhay - Pag-akyat sa Langit - muling pagdating - ang Kanyang kaharian - ang Kanyang walang hanggang kaluwalhatian.

Sa Kanya ang pinakadakila sa lahat ng pangalan, "Sa pangalan ni Jesus ay luluhod ang bawat tuhod." Filipos 2.

Ipinahayag ng dalawang nagniningning ang Kanyang muling pagdating, "Ang Jesus ding ito" atbp.

Bilang tugon sa Kanyang huling mensahe mula sa Langit, "Tunay na Ako'y madaling darating," sumagot si Juan, "Siya nawa, pumarito Ka, Panginoong Jesus" Apocalipsis 22:20.

Ang Pagtatalaga ni Cristo sa Diyos

Ayon sa Ebanghelyo ni Lucas

Lucas 2:41-50

Isipin ang Pagkakatawang-tao bilang isang gawa ng pagtatalaga. Hebreo 10:5 “Isang katawan ang inihanda Mo sa Akin.”

Ang Panginoon ay nagmula sa kaharian ng kaluwalhatian,

Ipinaglihi sa pamamagitan ng Espiritu Santo,

Ipinanganak sa isang kuwadra, inihiga sa isang sabsaban.

Kabanata 2:7

Sa pagkakatawang-tao, dinalaw ng Diyos ang ating Planeta sa anyo ng isang walang-kalaban-labang Sanggol. Ipinanganak sa kahirapang hindi mailarawan—sa isang mabahong kuwadra.

Sinimulan ng Panginoon ang Kanyang buhay sa isang sabsaban —kainan ng mga hayop. Tinapos Niya ang Kanyang buhay sa isang krus ng mga Romano. Sa pagitan ng dalawang ito, wala Siyang mapagpatungan ng Kanyang ulo. Lucas 9:58. Filipos 2. Si Jesus ay hindi nakatali sa sanlibutan.

Ang pagtatalaga ng Panginoon sa Kanyang Ama ay nagsimula pa sa walang hanggan. Kawikaan 8:30-31. “Nang magkagayo’y nasa tabi Niya Ako, gaya ng isang pinalaki sa piling Niya; Ako’y Kanyang kaluguran araw-araw, laging nagagalak sa harap Niya. Nagagalak sa bahaging tinatahanan ng Kanyang lupa; at ang Aking kaluguran ay nasa mga anak ng tao.”

Ang Dakilang Plano ng pagtubos ay binuo bago pa nilikha ang sanlibutan. 1 Pedro 1:18. “Na tunay na itinalaga na bago pa itinatag ang sanlibutan.”

Doon din pinagpasyahan kung sa pamamagitan ng ano isasakatuparan ang plano. Doon itinakda ang paraan at ang kasangkapan.

Nang itanong, “Sino ang hahayo para sa Atin?” Sumagot ang Panginoon, “Narito Ako, suguin Mo Ako.”

Sa Bethlehem, ang Walang Hanggan ay naging may hangganan.

- Ang Diyos ay nagkatawang-tao.
- Ang Pagka-Diyos ay nagbihis ng Pagkatao.
- Sa unang pagkakataon, ang Diyos ay nakita sa laman.

“Dakila ang hiwaga ng kabanalan” atbp. 1 Timoteo 3:16.

Hamon: “Kung paanong sinugo Ako ng Aking Ama, gayon din sinusugo Ko kayo.”

Ang Kapanganakan sa Birhen

Ang kapanganakan ni Jesu-Cristo sa isang birhen ay walang katulad sa buong kasaysayan ng tao. Sa pamamagitan ng kapanganakan sa birhen naging tao ang Diyos. Isang ganap na persona, ngunit dalawang kalikasan. Ang isang kalikasan ay sa Makapangyarihang Diyos—ang isa naman ay sa tao—taong walang kasalanan. Ang pagsasanib ng dalawang kalikasan ay naging ang Diyos-Tao, si Cristo Jesus.

“Sa Bethlehem, gumalaw ang di-maarok na kalaliman ng mga panukala ng Diyos. Bumukal ang mga bukal ng malaking kalaliman. Umaagos na ang kagalingan ng mga bansa. Ngunit walang nakitang anuman sa ibabaw ng lipunan ng tao, kundi ang bahagyang paggalaw ng tubig.”

- Paglikha - Dagat na Pula.
- Mana - Tubig.

- Kapanganakan ni Jesus - Pag-akyat sa Langit.
- Pagdating ng Espiritu.

Ang bautismo ng Panginoon ay pagpapahayag ng Kanyang pagtatalaga sa kalooban ng Diyos. Ipinahayag din nito ang Kanyang pakikiisa at pagtatalaga sa ministeryong haharapin Niya. Ipinakita rin nito ang Kanyang pagkakaisa sa Kanyang sariling bayan.

Nakiisa Siya sa Diyos at sa tao. Bautismo ng mananampalataya.

Ang nakasarang pinto. 2 Hari 4—Ang sisidlan ng langis—Ang pagbuhay sa anak ng Sunamita. Ang pagpapahid ng Espiritu Santo.

1. Ang kapanganakan ni Jesu-Cristo ang pinakadakilang pangyayari sa lahat ng dekada, siglo, at libu-libong taon ng kasaysayan ng tao. Ang sinapupunan ni Maria ay naging tabernakulo ng Anak ng Diyos.
2. Isipin ang lungkot ng mga pahayag na “Isinilang niya”—Binalot niya Siya ng lampin—Inihiya niya Siya sa isang sabsaban. Magaganda ang mga pahayag na ito, ngunit naku, ang kaawa-awa nito—ang trahedya nito—ang pag-iisa nito. Sa ganitong panahon, dapat sanang napapalibutan ang isang babae ng pinakamagiliw na pag-aalaga; ngunit nag-iisa siya.
3. Ang pagkakatawang-tao ng Anak ng Diyos ay hindi pagbabawas sa pagka-Diyos, kundi pagtanggap ng pagkatao. Ang Kanyang pagkatao ay permanente. Bagaman ngayon ay itinaas na, Siya ay nananatiling Diyos at tao sa dalawang magkaibang kalikasan, at iisang persona magpakailanman. Ang kalagayan Niya bilang nagkatawang-

tao ay kalagayan ng pag-asa sa Diyos at pagsunod, ng kawalan ng kasalanan at hindi kakayahang magkasala, ng tukso at moral na pakikipagtunggali. Sa anyong tao, Siya ang nakikitang pagpapahayag ng di-nakikitang Diyos. Ang mga taong nakakita sa Diyos sa buong kaluwalhatian Niya ang mga taong ginamit ng Diyos upang maglingkod sa Kanya. Ang mga taong nagkaroon ng malalim na karanasan sa Diyos, at dahil dito ay kumilala sa Kanyang pagka-Panginoon, ang mga taong pinili Niya upang maglingkod sa Kanya.

Exodo 3: Si Moises at ang Nagliliyab na Palumpong, Isang Teopaniya

Narinig niya ang tinig ng Diyos. Naramdaman niya ang kabanalan ng Kanyang presensiya. Hubarin mo ang iyong panyapak—banal ang lupa. Nasindak siya sa kaluwalhatian ng Diyos. Tinakpan niya ang kanyang mukha, at natakot siyang tumingin sa Diyos.

Mula sa puntong ito inatasan at sinugo ng Diyos si Moises upang iligtas ang Israel mula sa Egipto. Sa kabila ng kanyang mga pagtutol, ginamit siya ng Diyos. ‘Hindi ako magaling magsalita - mabagal magsalita - mabagal ang dila’—Sinabi ng Diyos, ‘Ako ang magiging bibig mo. Tuturuan kita.’

Josue 5:13-15: Isa Pang Teopaniya

Napagtanto ni Josue na nasa harapan siya ng Panginoon. Natigilan siya sa kaluwalhatian ng persona ng Panginoon.

Nagpatirapa siya at sumamba. “Ano ang sasabihin ng aking Panginoon sa Kanyang lingkod?” Napuspos ng Espiritu Santo. Naging piniling sisidlan ng Diyos.

Si Elias (1 Hari 19:11-13)

Ang propeta ay nagtatago sa isang yungib—ngunit natagpuan siya ng Diyos. Lugmok ang kanyang loob. “Ako lamang ang natira at hinahanap nila ang aking buhay.”

Sa puntong ito inihayag ng Diyos ang Kanyang sarili.

Una, may malakas na hangin na bumiyak sa mga bundok at dumurog sa mga bato. Ngunit wala ang Diyos sa hangin.

Pagkatapos ay may lindol—ngunit wala ang Diyos sa lindol.

Pagkatapos ay may apoy—ngunit wala ang Diyos sa apoy.

Sa wakas, may isang marahan at mahinang tinig = isang malumanay na bulong. Napagtanto niyang ang Diyos ang nagsasalita at binalot niya ang kanyang mukha ng kanyang balabal. Una, tinanong siya ng Diyos kung ano ang ginagawa niya na nagtatago sa yungib. Pagkatapos ay sinabihan Niya siyang humayo at magputong ng korona sa dalawang hari at pahiran si Eliseo upang maging propeta ng Diyos sa Israel.

Si Samuel (1 Samuel 3)

“Magsalita Ka, Panginoon, sapagkat nakikinig ang Iyong lingkod.” Si Samuel ay naging pinakadakilang propeta ng Diyos sa Israel.

Ang Pagka-Panginoon ni Cristo

Sinasabi ni Pedro, “Pakabanalin ang Panginoon sa inyong puso.”

1 Pedro 3:15. Ibukod—italaga. Ang ibig sabihin nito ay

“Pakabanalin sa inyong puso si Cristo bilang Panginoon.”

1. Ang pagka-Panginoon ay nangangahulugan ng lubos kong pagpapasakop sa Kanyang kalooban.

2. Ang pagnanais na mapalugdan ang Panginoon ay nagiging nangingibabaw na hangarin ng aking buhay. Awit 27. Isang bagay ang hiniling ko sa Panginoon.
3. Sinasabi ko mula sa aking puso, “Panginoon, ano ang nais Mong gawin ko?”
4. Kasama sa pagka-Panginoon ni Cristo ang pagpapasakop sa Kanyang Salita bilang tanging awtoridad sa lahat ng bagay tungkol sa doktrina—disiplina—at pamumuhay, at ang lubos na pagsuko ng aking katawan sa Diyos. Roma 6. Roma 12. Siya ay nagiging ating Panginoon—May-ari—at Tagapamahala.

Pansinin kung paano ito naging totoo sa Panginoon.

1. “Narito, Ako’y dumarating upang gawin ang Iyong kalooban, O Diyos.”
2. “Lagi Kong ginagawa ang mga bagay na nakalulugod sa Ama.
3. “Huwag ang Aking kalooban kundi ang Iyo ang mangyari.”
4. “Niluwalhati Kita sa lupa; natapos Ko ang gawaing ibinigay Mo sa Akin upang gawin.”

Ang pagpapasakop sa pagka-Panginoon ni Cristo ay maaaring magastos sa pananaw ng tao ngunit may gantimpala sa pananaw ng Diyos.

Ang Maagang Buhay ng Panginoon (Lucas 2:49): Pagtatalaga

Ang mga unang naitalang salita ng Panginoong Jesus, sa edad na labindalawa, ay “Hindi ba ninyo alam na dapat Akong maging abala sa gawain ng Aking Ama?” Lucas 2:49.

Ang pagiging Karpintero ay bahagi ng Dakilang Plano. Colosas 1 - Hebreo 1. Sa loob ng labingwalong taon, natuto Siya at ginawa ang Kanyang hanapbuhay.

Si Jose, ang tumayong ama Niya, ay pinaniniwalaang namatay sa panahong ito, sapagkat si Jesus ay tinutukoy bilang ang Karpintero ng Nayon. Marcos 6:3.

Ang labingwalong taong ito ng katahimikan at pagiging dilalala ay nagtuturo sa atin ng kahalagahan ng paghahanda at pagsasanay. Natututuhan natin ang pagka-Panginoon ni Cristo sa panahong ito. Binabalaan tayo nito laban sa tuksong lumundag agad mula sa espirituwal na kapanganakan tungo sa pampublikong ministeryo. Si Juan Bautista - si Pablo. Talata 52 “Patuloy na lumalago si Jesus sa karunungan at sa pangangatawan, at sa paglingap ng Diyos at ng tao.”

Ang Bautismo ni Jesus (Lucas 3:21-23)

Sa pagpasok ni Jesus sa Kanyang pampublikong ministeryo, ang unang naitalang pangyayari ay ang Kanyang bautismo. Sa panahong ito ipinakilala ng Diyos ang Kanyang pagsang-ayon sa mga tagong taon ng buhay ng Panginoon. Ang Kanyang pagtatalaga sa Ama sa panahong ito ay walang kapintasan. “Lagi Kong ginagawa ang mga bagay na nakalulugod sa Ama.” Kaya naman ipinahayag ng Diyos sa buong sangnilikha—sa mga anghel—sa tao—sa mga Demonyo—at sa mga diyablo, “Ito ang minamahal Kong Anak.” atbp. Unang mensahe mula sa Langit sa loob ng 400 taon.

May dalawang kawili-wiling punto sa salaysay ni Lucas tungkol sa bautismo ng Panginoon.

1. Nariyan ang paghahayag ng Diyos na Tatlo sa Isa.

2. Si Lucas lamang ang nagtala na nanalangin si Jesus sa Kanyang bautismo. “Habang Siya’y nananalangin, nabuksan ang langit at bumaba sa Kanya ang Espiritu Santo.” Pagbabagong-anyo - Moises. Ito ay ayon sa pangunahing tema ng Ebanghelyo ni Lucas. Ang mga himala ay nagaganap sa pamamagitan ng panalangin. Tingnan ang Hebreo 12:1. Si Elias.

- Nanalangin ang Panginoon sa simula ng Kanyang pampublikong ministeryo. Mapagmahal. Lucas 3:21.
- Nanalangin ang Panginoon habang papalapit Siya sa ruok ng Kanyang ministeryo. Kasaganaan. Lucas 5:16.
- Nanalangin ang Panginoon nang buong magdamag, bago Niya pinili ang Kanyang mga alagad. Katapatan. Lucas 6:12.
- Nanalangin ang Panginoon bago ang natatanging pagpapahayag ni Pedro. Pagkakakilanlan. Lucas 9:18.
- Nanalangin ang Panginoon sa Bundok ng Pagbabagong-anyo. Nagbago. Lucas 9:28.
- Nanalangin ang Panginoon sa harapan ng Kanyang mga alagad. Halimbawa. Lucas 11:1.
- Nanalangin ang Panginoon sa Halamanan ng Getsemani. Malakas na pagdaing at mga luha. Lucas 22:41-44.

Ang mga nabanggit ay isang kahanga-hangang patotoo ng pagtatalaga at pag-asa ng Panginoon sa Kanyang Ama. Kahit Siya ay Diyos, ipinagkatiwala Niya ang bawat detalye ng Kanyang buhay sa Kanyang Ama.

Pinahalagahan ng Diyos ang pagtatalaga ng Panginoon at tatlong beses sa Kanyang pampublikong ministeryo ay pinuri

Niya Siya dahil sa Kanyang pagtatalaga. Lucas 9:35. Juan 12 at 20:28. Gaano tayo umaasa sa Diyos?

Ang Bahagi ng Espiritu sa Gawain ng Panginoon

Nakiisa Siya kay Cristo sa Kanyang ministeryo. Ang buong Pagka-Diyos ay lubos na kasangkot sa ministeryo ni Cristo.

Ang Panginoon ay pinahiran ng Espiritu sa Kanyang bautismo. Lucas 3:21-23. Siya ay pinapatnubayan ng Espiritu sa Kanyang ministeryo. “Nagpalayas Siya ng mga demonyo sa pamamagitan ng Espiritu.” Mateo 12:28. Lucas 4:1 “Inakay Siya ng Espiritu sa ilang.” Lucas 4:14 “Bumalik Siya mula sa ilang sa kapangyarihan ng Espiritu.” Lucas 4:18 “Sinabi ni Jesus,

“Ang Espiritu ng Panginoon ay sumasa Akin.

*“Pinahiran Niya Ako upang ipangaral ang Ebanghelyo”
atbp.*

upang pagalingin ang mga bagbag ang puso.

upang ipangaral ang paglaya sa mga bihag.

upang bigyan ng paningin ang mga bulag.

upang palayain ang mga sugatan.

Upang ipakilala ang kaaya-ayang taon ng Panginoon.

Tumayo Siya sa harap ng grupong ito sa Nazareth bilang ang Ebanghelistang puspos ng Espiritu - Mesiyas - Manggagamot - at Tagapagpalaya. Sa pagpapasakop sa Espiritu, ipinakita ni Cristo ang Kanyang lubos na pagtatalaga sa Diyos.

Ang Pampublikong Ministeryo ng Panginoon

Sa loob ng tatlong taon ng Kanyang pampublikong ministeryo, ang Panginoon ay walang nakikitang mapagkukunan ng ikabubuhay. Bagaman Siya ang may-ari ng lahat, wala Siyang

anuman. “Naparito Siya sa Kanyang sariling bayan.” Sa pagitan ng sabsaban at ng krus. “Walang mapagpatungan ng Kanyang ulo.” Ilang mayayamang babae ang nag-alaga kay Jesus at sa Kanyang mga alagad. Lucas 8:2. “Hindi Ako naparito upang paglingkuran.”

Ang Panginoon, bilang Diyos, ay nakaaalam ng:

- mga panganib ng Kanyang buhay sa hinaharap. Anino ng krus.
- pait ng Kanyang paghihirap at kamatayan.
- tagumpay ng Kanyang pagkabuhay na muli at pag-akyat sa Langit.

Hindi binitawan ng Panginoon ang Kanyang Pagka-Diyos - isinantabi Niya ang Kanyang kaluwalhatian. Sa kabila ng Kanyang lubos na kaalaman, sa ganap at walang katulad na pagsunod, itinuon Niya ang Kanyang mukha na parang batong pingkian upang pumunta sa Jerusalem. Hindi Siya natinag at hindi nagbago sa Kanyang pagsunod sa Diyos. “Ako’y naparito upang gawin ang Iyong kalooban, O Diyos” Hebreo 10:9.

Bilang Diyos, alam Niya ang bawat detalye ng Kanyang paglalakbay sa lupa. Bilang tao, nagpatuloy Siya nang matatag, inaabangan ang bawat yugto. Nang humingi ang mga tao ng tanda upang patunayan na totoo ang Kanyang mga pahayag, ipinaalala Niya sa kanila ang kuwento ni Jonas. Lucas 11:29-30. “Sapagkat kung paanong si Jonas ay tatlong araw at tatlong gabi sa tiyan ng malaking isda” atbp. Mateo 12.

Lubos na alam ng Panginoon ang layunin ng Diyos sa Kanyang pagparito sa lupa, upang tamuhin ang pagtubos para sa nawawalang sangkatauhan.

Lubos Niyang alam kung ano ang magiging halaga nito sa Kanya - ang Kanyang kahiya-hiyang kamatayan - ang tatlong araw na ang Kanyang katawan ay nasa libingan—alam din Niya na Siya ay muling babangon sa ikatlong araw. Tingnan ang Lucas 9:22 at Lucas 18:31-33.

Sa simula ng Kanyang ministryo, sinabi Niya, “Ang Aking pagkain ay ang gawin ang kalooban ng nagsugo sa Akin, at tapusin ang Kanyang gawain.” Juan 4:34.

Bago ang Getsemani, sinabi Niya, “Niluwalhati Kita sa lupa; natapos Ko ang gawaing ibinigay Mo sa Akin upang gawin.” Juan 17:1-4.

Ang Hapunan ng Panginoon (Lucas 22:19-20)

Sa mga talatang ito itinatag ng Panginoon ang payak na ordinansa ng Hapunan ng Panginoon.

Ang Hapunan ay maganda sa kanyang kapayakan, marilag sa kanyang kalaliman. Sa loob ng labinsiyam na raang taon, ang mga mananampalataya ng iba’t ibang paniniwala ay nagdiwang ng piging na ito sa iba’t ibang anyo, inaalala ang kamatayan, pagkabuhay na muli, at pagbabalik ng Panginoon.

At kumuha Siya ng tinapay at nagpasalamat at pinagputul-putol ito, at ibinigay sa kanila na sinasabi, ‘Ito ang “Aking katawan” na ibinibigay para sa inyo.’

Gayon din naman, kinuha Niya ang saro at nagpasalamat at ibinigay sa kanila na sinasabi, ‘Ito ang Bagong Tipan sa “Aking dugo” na ibinubuhos para sa inyo.’

Isipin sandali ang dagok, ang sugat, ang pighati, ang sakit, ang hirap at dalamhati ng pagkakataong iyon. Aking Katawan—Aking Dugo.

Isipin din ang kadakilaan ng lahat ng ito. Ang katawan ay hindi pa naibibigay, ni ang dugo ay hindi pa naibubuhos.

Ngunit nagsalita ang Panginoon na parang ang gawain sa krus ay tapos na.

Ang pangyayaring ito ay huwaran ng kahanga-hangang pagtatalaga ng Panginoon sa kalooban ng Kanyang Ama.

Ang Paghihirap at Tagumpay sa Getsemani

Ang karanasan ng Panginoon sa Getsemani ay mananatili sanang nag-iisa bilang natatangi at di-malapitang kababalaghan, kung hindi ito sinundan ng 15 oras ng mas malalim pang hiwaga, na humantong sa krus.

Ang pinakamatitinding salita sa wikang Griyego ang ginamit upang ilarawan ang dalamhating dinaanan ng Tagapagligtas sa madidilim na sulok ng Getsemani. Lubhang nagulumihanan - nabagabag - nanlumo - namanglaw hanggang kamatayan.

Alam ng ating Panginoon ang mensahe at ang kahulugan ng Awit 22 at Isaias 53. Alam Niya ang sakit—ang pahirap—at ang nakapanghihilakbot at kakila-kilabot na hirap ng krus. Higit sa lahat, alam Niya ang kahihinatnan ng pagiging ginawang kasalanan, at umurong Siya roon.

Ang karanasan sa Getsemani ay nagtulak sa Panginoon sa ipu-ipo ng di-matiis na dalamhati, at pinapawisan Siya na parang malalaking patak ng dugo na pumapatak sa lupa.

Sa kabila ng nakapanghihilakbot, kakila-kilabot, at nakababagabag na karanasang ito, hindi kailanman nanghina ang Kanyang pagtatalaga sa Ama.

“Huwag ang Aking kalooban kundi ang Iyo ang mangyari,” sigaw Niya, mula sa pusong nababagabag ngunit matatag ang

pasya.

Awit 40:7-8 “Narito, Ako’y dumarating—Kaluguran Kong gawin ang Iyong kalooban, O Diyos.”

Ang Gawain ni Jesus sa Lupa: Pagtatalaga at Halimbawa

Hindi natin maihihiwalay ang gawain ng buhay ng Panginoon sa lupa sa Kanyang gawaing pagtubos sa krus.

Ang layunin ng Kanyang pagparito sa lupa ay gawin ang kalooban ng Diyos, at tubusin ang sangkatauhan.

Si Jesus mismo ang nagsabi, “Hindi Ako naparito upang tawagin ang mga matuwid kundi ang mga makasalanang sa pagsisisi.” Lucas 5:32.

Ang tatlong taon ng pampublikong ministeryo ng Panginoon ay ginugol sa pakikiusap sa mga lalaki at babae na manumbalik sa Diyos.

“Naparito Siya upang hanapin at iligtas ang nawawala.” Lucas 19:10.

Iniyakan Niya ang Jerusalem: “O Jerusalem, Jerusalem” atbp. Lucas 19:41.

Bilang tunay na Pastol, hinanap Niya ang mga nawawalang tupa. Lucas 15:3-7.

Hinanap Niya ang mga nawawala sa lahat ng antas ng lipunan. Natagpuan Niya ang mga mangingisda—mga maniningil ng buwis—mga makasalanang lubog na lubog sa kasalanan—ang mga itinakwil ng sangkatauhan—Pinagaling Niya ang ketongin—Hinipo Niya ang mga hindi ginagalaw ng sinuman.

Natagpuan Niya sila sa mga lansangan ng lungsod—Natagpuan Niya sila sa malalaki at maliliit na daan ng buhay. Inabot din

Niya ang mga nasa mataas na antas ng lipunan.

Walang sinumang hindi sakop ng Kanyang layunin at misyon ng pagtubos. Ipinahayag Niya ang Mabuting Balita sa mayaman - sa mahirap - sa may pinag-aralan - sa walang pinag-aralan. Nangaral Siya sa pilay - sa lumpo - sa bulag.

Sa Kanyang pagsisikap na maabot ang mga tao, tinawid Niya ang mga hangganan ng lahi at kultura. Nangaral Siya sa mga Samaritano—at sa mga Hentil—gayundin sa mga nawawalang tupa ng sambahayan ni Israel.

Ang malaking pag-aani ng mga kaluluwa ay laging nasa harapan Niya. Juan 4:35 “Itingin ninyo ang inyong mga mata, at masdan ang mga bukid na mapuputi na at handa nang anihin.”

Hindi Siya nailihis ng pagsalungat o ng pag-uusig mula sa layunin ng Kanyang pagparito, ang hanapin at iligtas ang nawawala.

Habang nasa lupa, tinawag Niya ang mga tao sa Kanyang paglilingkod. Si Andres at si Pedro - si Santiago at si Juan. Tinawag Niya sila para sa iisang layunin; na sila ay sumunod sa Kanya, at gawing mga “mamamalakaya ng tao.”

Sinundan ni Pablo ang Halimbawa ng Panginoon sa Paghahatid ng Kaluluwa kay Cristo

Si Pablo ay tagapangaral ng Ebanghelyo at tagahanap ng mga kaluluwa mula nang siya ay maligtas. Si Pablo ay isang Ebanghelistang hinanap niya ang mga lalaki at babae para kay Cristo. Roma 1:1 Siya ay ibinukod para sa Ebanghelyo ng Diyos. Sinabi niya, “Hindi ko ikinahihiya ang Ebanghelyo ni Cristo.” Roma 1:16.

Sinabi rin niya, “Kahabag-habag ako kung hindi ko ipangaral ang Ebanghelyo.” 1 Corinto 9:16. Itinuring niya ang kanyang sarili na may pananagutang ipangaral si Cristo na ipinako sa krus, nabuhay na muli, umakyat sa Langit, at muling darating.

Nangaral siya sa mga sibilisadong tao, at sa mga paganong bansa. Ipinangaral niya si Cristo sa may kultura, at sa walang kultura—sa marurunong, at sa mga simple—sa may pinag-aralan, at sa walang pinag-aralan.

Si Pablo ay nakatalaga sa pangangaral ng Ebanghelyo hanggang sa sukduhan ng kanyang kakayahan. 2 Corinto 10:14 at 16.

“Iniunat namin ang aming sarili nang lampas sa sukat upang ipangaral ang Ebanghelyo ni Cristo sa inyo, at sa mga lupain sa kabila pa ninyo.”

Ang bawat isa sa mga alagad ay pinatay bilang martir dahil sa pangangaral ng Ebanghelyo.

Ang mga tagapaghatid ng kaluluwa kay Cristo sa bawat salinlahi mula noon ay nangaral at namatay para sa Ebanghelyo ni Cristo.

Ang Pananagutan ng Mananampalataya: Pagsunod sa Halimbawa ng Panginoon

Kina Andres, Pedro, Santiago, at Juan, sinabi ni Jesus, “Sumunod kayo sa Akin, at tuturuan Ko kayong humuli ng mga taong buhay.” Sinabi ng Panginoon sa mga lalaking ito ‘Gagawin Ko kayong mga “mamamalakaya,” hindi mga guro.

Pansinin ang pagkakasunod-sunod ng mga kaloob sa Efeso 4. Mga Ebanghelistang mga pastor—mga guro. Nasaan ang mga ebanghelistang gitna natin ngayon? Nasaan ang mga lalaking puspos ng Espiritu Santo, ay makapagsasalita ng mga salitang

may kasamang kapangyarihang tumutusok sa budhi anupa't ang mga lalaki at babae ay napapasabog mula sa mga tibagan ng kasalanan, nahahango mula sa burak ng imoralidad at homoseksuwalidad, mula sa alkoholismo at pagkalulong sa droga, naaakay palabas mula sa kagalang-galang na mundo ng pagkukunwari ng makabagong relihiyon.

Marahil tapos na ang malilinis at maluluwalhating araw ng malalaking Kampanya ng Ebanghelyo. Ang malawakang pag-eebanghelyo ay hindi na umaabot sa mga naunang inaasahan.

Ngunit mayroon pa ring malaki at mabisang pintuang bukas sa ating lahat bilang mga indibidwal. May mga pusong nag-iisa at nababagabag sa ating paligid.

Mabisang ginamit ng Panginoon ang paraan ng personal na pag-eebanghelyo. Bakit hindi natin ito gamitin?

Nang lisanin ng pinagpalang grupong iyon ang Silid sa Itaas, matapos tanggapin ang Espiritu Santo, ang bawat isa ay may bagong kapangyarihan. Ang ilan ay binigyan ng kapangyarihan para sa mga natatanging gawain, ngunit lahat ay binigyan ng kapangyarihang magpatotoo. At nagpatotoo nga sila, minsan sa napakalaking halaga.

Habang sila ay nagpapatotoo, napakarami ang naidagdag sa Panginoon.

- Lumago ang Salita ng Diyos.
- Patuloy na lumaganap ang mensahe ng Ebanghelyo.
- Lubhang dumami ang bilang ng mga alagad.

Napakalaki ng pagkilos ng Espiritu, anupa't naging banta ito sa mga may kapangyarihan, na bilang paghihiganti ay nagpakawala ng matinding pag-uusig laban sa masisigasig na

ebanghelista. Sa kabila nito, nagpatuloy sila sa “pangangaral at pagtuturo tungkol kay Jesu-Cristo sa mga patyo ng Templo at sa bawat bahay.”

Ang karamihan sa atin dito, at ang kilusang kinabibilangan natin, ay naging tulad ng mga sundalong Pranses na tumayo sa likod ng kanilang Maginot Line na inaakalang hindi magigiba. Tumaba sila at tinamad, at sa kanilang pagiging kampante ay nawala ang pagnanais na lumaban nang masigasig, at sila ay dinurog ng kaaway.

Marami sa atin ay ganito, nagtatago tayo sa likod ng kuta ng di-magigibang Salita. Ipinagmamalaki natin ang ating kaalaman sa katotohanan, samantalang marami ang pabaya sa pagsasagawa nito.

Masaya tayong nagtitipon sa ating iba’t ibang kapulungan kung saan marami ang pagpapala at kaunti ang hinihingi. Naging matamlay tayo tulad ng mga sundalong Pranses. Nawala na ang ating sigasig sa Ebanghelyo.

Nawala na ang ating Pangitain para sa isang sanlibutang napapahamak. Nawala na, sa malaking bahagi, ang ating Malasakit sa mga kaluluwa. Wala na tayong tunay na Misyon para sa Diyos.

Mga minamahal, maikli ang buhay—tiyak ang walang hanggan—totoo ang Impiyerno. General Booth.

“Gumising ka, ikaw na natutulog, at bumangon ka mula sa mga patay”—ang tulog-kamatayan ng katamlayan at pagiging kampante. Efeso 5:14.

“Kung paanong sinugo Ako ng Ama sa sanlibutan, upang iligtas ang mga lalaki at babae, gayon din sinusugo Ko

kayo.” Juan 20.

Ang mga kapatid na lalaki at babae noong mga nakaraang araw ay nakarinig sa hamon at tumanggap sa pagtawag.

Ngayon, sa unti-unting kumakaunting bilang, may ilang nagdadala pa ng sulo. Nagpapagal at nakikipaglaban sa mabibigat na puwersa ng kasamaan.

Lahat ng ito, habang marami sa atin dito sa Kapilyang ito ay nakaupong kampante at kuntento sa sarili, kontentong madala sa Langit sa mabulaklak na higaan ng ginhawa, habang ang iba ay nakikipaglaban upang makamit ang gantimpala at naglalayag sa mga dagat ng dugo.

Ezekiel 3:17-19. Anak ng tao, ginawa kitang bantay. Kaya pakinggan mo ang salita ng Aking bibig, at bigyan mo sila ng babala mula sa Akin. Kapag sinabi Ko sa masama—Tiyak na mamamatay ka—at hindi mo siya binigyan ng babala—ang masamang taong iyon ay mamamatay sa kanyang kasamaan—ngunit ang kanyang dugo ay sisingilin Ko sa iyong kamay. Ngunit kung binalaan mo ang masama, at hindi siya tumalikod sa kanyang kasamaan, siya ay mamamatay sa kanyang kasamaan; ngunit iniligtas mo ang iyong kaluluwa.

Ang Talinghaga ng Nawawalang Tupa

Lucas 15: talata 1-7

Kung pipili tayo ng ilan sa mga dakilang kabanata ng Biblia, tiyak na kasama roon ang Lucas 15. Inilalarawan ng kabanatang ito ang pagkilos ng Trinidad sa pagtubos sa isang kaluluwa.

Ang talinghaga ay may tatlong bahagi na naglalarawan, una sa lahat, ng pagkilos ng Anak na nagdurusa upang mabawi ang nawawalang tupa.

Ikalawa, nakikita natin ang Espiritu, sa pamamagitan ng Iglesya, na naghahanap sa nawawalang pilak.

Ikatlo, nakikita natin ang Amang Umaawit habang tinatanggap niya pauwi ang kanyang nawawalang Anak. (Pansinin din ang kagalakan sa kabanata.)

Nagsisimula ang kabanata sa maraming taong nakapalibot kay Jesus. Apat na uri ng tao ang naroon. Lumapit sa Kanya ang mga maniningil ng buwis at mga makasalanan. Sila ang mga kilalang makasalanan at mga taong walang relihiyon na naglalakad sa maruming panig ng Malapad na Daan. Naroon din ang mga Fariseo at mga eskriba na mahigpit na sumusunod sa Kautusan; sila naman ay naglalakad sa malinis na panig ng Malapad na Daan.

Naakit ang mga makasalanan sa Panginoon dahil sa kanilang pangangailangan. Ang mga Fariseo at mga eskriba ay galit na nagreklamo na tinatanggap Niya ang mga makasalanan at kumakain pa kasama nila.

Pansinin ang pagkakaiba ng saloobin ng mga Fariseo at ng Panginoon sa mga karaniwang tao. Hinihigpitan ng mga

Fariseo ang pagkakabalot ng kanilang kasuotan upang hindi sila madungisan sa pagkakadikit sa maruming makasalanan.

Sa kabilang banda, malayang nakihalubilo ang Panginoon sa pinakamababa sa sangkatauhan. Kahit sila ay marumi ayon sa seremonya—marumi sa katawan—isang halu-halong karamihan talaga. At kung minsan ay umuupo Siya sa gitna nila at nakikisalo sa kanilang pagkain.

Ang paratang ng mga Fariseo, bagaman sinabi nang may pangungutya, ay ang katotohanan ng Ebanghelyo sa buong kapayakan at kadalisayan nito. “Ang taong ito ay tumatanggap ng mga makasalanan at kumakaing kasalo nila.”

“Tapat ang pananalitang ito at karapat-dapat tanggapin ng lahat, na si Cristo Jesus ay naparito sa sanlibutan upang iligtas ang mga makasalanan” 1 Timoteo 1:15. Iniligtas Niya ang pinakamasama sa mga makasalanan—kaya ka rin Niyang iligtas.

“Mga makasalana’y tatanggapin ni Jesus, Ihayag ang salitang ito ng biyaya sa lahat.”

Ang talinghaga ng nawawalang tupa at ng nagdurusang Tagapagligtas.

Hayaan ninyong ayusin ko muna ang ilang teknikal na bagay sa talinghaga.

1. Ang tupang nawawala ay larawan ng makasalanang naligaw palayo sa Diyos.
2. Ang mga iniwan ng Pastol sa ilang—hindi ligtas sa kulungan—ay ang mga eskriba at Fariseo na nagmamatuwid sa sarili. Hindi nila itinuring na nawawala sila, kaya hindi nila inakalang kailangan silang hanapin at matagpuan.

Ang nawawalang tupa.

Ang nawawalang tupa ay hindi makahahanap ng daan pabalik sa kulungan, kailangang ang pastol ang magdala rito.

Sa espirituwal na larangan, ang nawawalang tupa ay nasa lugar ng pagkahiwalay sa Diyos, sa kalagayan ng espirituwal na kasalatan.

Kung narito ka nang walang Cristo, naligaw ka palayo sa Diyos—nawawala ka—isa kang makasalanang walang Diyos—walang Cristo—walang pag-asa—malayo at walang lakas—di-maka-Diyos—makasalanang—kaaway. Ang iyong mga kasamaan at kasalanan ang naghiwalay sa iyo at sa iyong Diyos. Isaia 59:2. “Ang lahat ay nagkasala at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos.” Roma 3:23.

Ang pag-amin na ikaw ay makasalanang ay isang mapait na tabletang lulunukin (Ang Alibughang Anak), ngunit hindi ka maliligtas hangga’t hindi mo ito ginagawa. Kailangan kang makumbinsi sa isip at sa damdamin upang ang kalooban ay hindi manatiling di-bagbag.

Ilarawan ang katotohanang ito sa pamamagitan ng paglilinis kay Naaman.

Si Naaman ay isang dakilang tao—marami siyang kayamanan—magaling siyang kawal.

Ilarawan siya bilang Pinakamataas na Pinuno ng hukbo—ang kanyang tindig—ang kanyang walang-bahid na uniporme. Sa kabila ng panlabas na anyo—ng karangalan—ng dangal—siya ay isang ketongin—nakatakdang mamatay nang maaga.

Inamin ni Naaman na siya ay ketongin. Nagrebelde siya sa kapayakan ng lunas. Nang maglaon ay nagsisi siya at sumunod sa mensahe ng Diyos sa pamamagitan ng Kanyang lingkod. Nagpakumbaba siya, lumubog nang pitong beses sa maputik na

tubig ng Jordan at gumaling. Ang kanyang laman ay naging gaya ng sa isang maliit na bata.

Tanging ang mga sumusunod sa Salita ng Diyos at tumatanggap kay Cristo bilang Tagapagligtas ang maliligtas. “Sumampalataya ka sa Panginoong Jesu-Cristo at maliligtas ka.” “Kay Jesus lamang may pag-asa.”

Ang taong walang Cristo, sa pagtingin ng Diyos, ay “nawawala” na ngayon. Juan 3:36. “Ang hindi sumasampalataya sa Anak.” Ngunit nakapanghihilakbot isipin na “mawawala” magpakailanman.

Walang pagkakataon sa Bagong Tipan na ang “pagiging nawawala” ay nangangahulugan ng paghinto ng pag-iral. Walang isipin ng tuluyang paglaho. Ang mawala magpakailanman ay ang mapasa kalagayan ng may-malay na paghihirap magpakailanman. Ilarawan ang Lucas 16: Ang mayaman sa Impiyerno.

Isipin si Judas sa bagay na ito. Lumabas si Judas at gabi noon—Walang hanggang gabi. Sinabi ng Panginoon tungkol sa kanya, “At walang napahamak sa kanila maliban sa anak ng kapahamakan.”

“Ano ang mapapakinabang ng tao kung makamtan niya ang buong sanlibutan at mawala ang kanyang kaluluwa.”

“Ang Anak ng Tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawawala” Lucas 19.

Ang naghahanap at nagdurusang Tagapagligtas

*“Ngunit wala sa mga tinubos ang nakaalam kailanman
Kung gaano kalalim ang mga tubig na tinawid,*

*Ni kung gaano kadilim ang gabing dinaanan ng Panginoon
Bago Niya natagpuan ang tupang nawawala.”*

Ang malalalim na tubig

Awit 69

*Iligtas Mo Ako, O Diyos, sapagkat ang tubig ay umabot na
sa Aking kaluluwa.*

*Lumulubog Ako sa malalim na putik na walang
matuntungan.*

*Dumating Ako sa malalalim na tubig, kung saan
inaapawan Ako ng baha.*

Ang madilim na gabi

*Mula tanghali hanggang alas-3 ng hapon ay nagdilim.
Bandang alas-3 ng hapon, sumigaw si Jesus nang malakas,
“Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan?”*

Ilarawan ang mga paghihirap ni Cristo.

*Si Jesus na aking Tagapagligtas sa puno ng Kalbaryo
Ang malaking utang ay binayaran at kaluluwa ko’y
pinalaya Niya;*

*O kahanga-hanga—paano kaya ito?
Namatay para sa akin, para sa akin.*

*Pinutungan ng tinik doon sa puno,
Tahimik sa Iyong matinding hirap.
Namamatay, dinurog sa ilalim ng pasan,
Ng sumpa at poot ng Diyos.*

Ang Nawawalang Pilak, o ang Nawawalang Barya

Ang kuwentong ito ay puno ng nakatagong kahulugan—may kinalaman ito sa kultura ng Silangan. Isa itong magandang kuwento na nagsisimula sa kalungkutan at nagtatapos sa kagalakan.

Isang babae ang may sampung pirasong pilak, ngunit hindi sinasadyang nawala ang isa. Napakabigat na bagay nito, gaya ng makikita natin. Ang mga pirasong pilak na ito ay isinusuot sa noo ng asawang babae, at pinahahalagahan gaya ng singsing sa kasal ngayon.

Kapag nawala ang isang barya, ipinahihiwatig nito na hindi naging tapat ang asawang babae sa kanyang asawa. Ang babaeng ito ay labis na nabagabag sa pagkawala ng isa sa mga barya at nag-aalala sa kung ano ang sasabihin ng kanyang asawa pag-uwi nito.

Sa kanyang kagipitan, nagsindi siya ng ilaw at masikap na naghanap, winawalis ang bawat pulgada ng sahig hanggang sa matagpuan niya ito. Nang matagpuan nga niya ito at ibalik sa tamang lugar, labis ang kanyang kagalakan anupa't tinawag niya ang kanyang mga kaibigan at kapitbahay upang makigalak sa kanya.

Upang dalhin ang kuwento sa wakas nito, ang siyam na baryang pilak ay larawan ng mga Eskriba at Fariseo na nagmamatuwid sa sarili at hindi nagsisisi.

Ang isang nawawalang barya ay larawan ng makasalanan, na nang mapagtanto ang kanyang kalagayang nawawala, nang matagpuan, ay ipinagtapat ang kanyang kasalanan at

pinagsisihan ang kanyang kasalanan at naligtas magpakailanman.

Ang nabawing nawawalang barya ay nagdulot sa babae ng higit na kaligayahan kaysa sa siyam na hindi kailanman nawala.

Gayon din sa Diyos, kapag nagpakumbaba ang makasalanan at pinagsisihan ang kanyang kasalanan, nagdudulot ito ng kagalakan sa puso ng Diyos.

Pansinin ang Dalawang Mahalagang Prinsipyo Dito.

(1) Ang pagkilos ng babae.

Ang babae sa kuwento ay maaaring larawan ng Iglesia, ang Nobya ni Cristo, bilang kasangkapan ng Espiritu Santo. Walang pag-asa ang nawawalang barya kung hindi kikilos ang babae.

Walang pag-asa ang makasalanan kung wala ang gawain ng Espiritu Santo. “Malibang ang tao ay ipanganak sa tubig at sa Espiritu, hindi siya makapapasok sa kaharian ng Diyos.” Juan 3:3. Betty Bius. Sinabi ni Jesus na pagdating ng Espiritu, susumbatan Niya ang sanlibutan tungkol sa Kasalanan—katuwiran—at paghatol. Juan 16.

Dumating ang Espiritu Santo upang sumbatan tungkol sa kasalanan, hindi mga kasalanan, “Tungkol sa kasalanan, sapagkat hindi sila sumasampalataya sa Akin.” Ang pagtanggig tanggapin si Cristo bilang Tagapagligtas ang dakila, namumukod, at nakapagpapahamak na kasalanan na, kung hindi pagsisisihan, ay sa kamatayan ay maghahagis sa lalaki o babae sa hukay ng Impiyerno.

Karapatan ng Espiritu na sumbatan tungkol sa kasalananang ito. Susumbatan din ng Espiritu tungkol sa pangangailangan ng

katuwiran. “Tungkol sa katuwiran, sapagkat Ako’y pupunta sa Ama, at hindi na ninyo Ako makikita.”

Matapos tapusin ng Panginoon ang Kanyang gawaing pantubos, binuhay Siya ng Diyos mula sa mga patay, at inilipat Siya sa Kanyang sariling kanang kamay sa Langit.

Ang kasalanan ang naglagay kay Jesus sa krus. Ang katuwiran ang naglagay sa Kanya sa trono. Siya lamang ang matuwid na persona sa buong sansinukob.

Kailangan ng makasalanan ang banal na katuwirang ito upang maging matuwid sa harap ng Diyos, at kinagagalak ng Espiritu na ituro ang mga lalaki at babae sa itinaas na Cristo, na ginawang katuwiran para sa atin. Masdan ang Kordero ng Diyos.

Sinusumbatan din ng Espiritu “tungkol sa Paghatol, sapagkat ang prinsipeng ng sanlibutang ito ay hinatulan na.” Ang diyablo ay hinatulan sa Kalbaryo at tinatakan niya ang sarili niyang kapahamakan nang ipako niya si Cristo sa krus. Doon dinurog ang kanyang ulo. Iyan ang paghatol na nakalipas na.

Ang kanyang paghatol sa hinaharap ay nasa dalawang yugto. (1) Siya ay gagapusin ng tanikala at ihahagis sa walang-hanggang kalaliman sa loob ng 1000 taon. (2) Sa wakas, siya ay ihahagis sa dagat-dagatang apoy na nagniningas sa apoy at asupre magpakailanman. Sinusumbatan ng Espiritu ang makasalanan tungkol sa kakila-kilabot na walang hanggan ng tumatanggi kay Cristo.

(2) Ang ikalawang bagay na napapansin natin ay hindi makahahap ng daan pabalik sa babae ang nawawalang barya. ihambing sa nawawalang tupa.

“Mahal kong kaibigang makasalanan, ikaw ay patay sa mga pagsuway at mga kasalanan,” walang magawa at walang pag-asa, bihag ng diyablo ayon sa kanyang kalooban. Ngunit mahalaga ka sa Diyos. Dahil mahalaga ka sa Diyos, isinugo Niya ang Kanyang Anak upang mamatay para sa iyo at hinahanap ka ng Espiritu Santo ngayong umagang ito upang dalhin ka kay Cristo.

Ang kuwento ng binatilyo sa Boness. David & Hilary Russell.

Ang naghahanap na Espiritu sa higaan ng may sakit—sa Sunday School.

Mga pulong ng Ebanghelyo. Albany at Conway.

Mga kakila-kilabot na gabi ng dalamhati ng kaluluwa.

Hanggang ngayon, sa kabila ng pagsaway at pagsumbat ng Espiritu Santo, pinili mong sabihing “Hindi” sa Espiritu, at “Hindi” kay Jesu-Cristo. Mag-ingat ka, “Ang madalas sawayin ngunit nagpapatigas ng kanyang leeg” atbp. Maaaring sinasabi mo ngayon sa Espiritu, “Hindi muna ngayon,” ngunit sa ibang pagkakataon na lang. “Huwag mong ipagmalaki ang araw ng bukas.” Ang mayamang magsasaka.

“Ang araw ng bukas ay maaaring hindi na sumikat, upang pagpalain ang iyong matagal nang nalinlang na paningin.”

*Nang bata pa ako’y tumawa’t umiyak, Panaho’y gumapang;
(Ito ay isang apurahang bagay.)*

*Nang kabataan ako’y nangarap at nagsalita, Panaho’y
lumakad;*

*Nang ako’y maging ganap nang lalaki, Panaho’y tumakbo;
Nang lalo pa akong tumanda araw-araw, Panaho’y
lumipad;*

*Di magtatagal, sa paglalakbay ko'y makikita, Panaho'y wala na;
At haharap sa walang hanggang nagsimula na, Panaho'y tapos na. Apocalipsis 22:17.*

“Lumipas na ang anihan, natapos na ang tag-araw, at hindi pa ako ligtas.” Jeremias 8:20.

Halos nahikayat na, lumipas na ang anihan!

Halos nahikayat na, dumating na ang hatol sa wakas! Ang halos ay walang silbi!

Ang halos ay kabiguan din lamang:

Malungkot—malungkot ang mapait na panaghoy—“Halos na, ngunit napahamak.”

Haring Agripa—“Halos mahikayat mo akong maging isang Cristiano.”

Kung magsisisi ka, ang iyong pangalan ay maitatala sa aklat ng Buhay ng Kordero. “Makigalak kayo sa Akin sapagkat natagpuan Ko na ang tupang nawawala.”

Ang Alibughang Anak— Ang mga Alibughang Anak— Ang Kahanga-hangang Ama

Panimula—Ang kuwento ni Chas. Dickens.

Kinuha ng nakababatang anak ang kanyang mana at nagpunta sa malayong lupain, kung saan winaldas niya ang kanyang kayamanan sa makamundong kalayawan. Hindi nagtagal, naghirap siya nang husto. “Ang kalayawan ay parang bulaklak ng amapola na nakalatag.”

Sa kagipitan niya para lang mabuhay, naging tagapagpakain siya ng mga baboy. Marumi.

Nakisama siya = Idinikit niya ang sarili.

Gutom na gutom siya kaya baka kinain pa niya ang pagkain ng mga baboy. Ang mapagmataas na binatang ito ay iniwan na ngayon ng lahat at wala nang kahit ano.

Sa ganitong kalagayan, nagsimula siyang mag-isip. Naalala niya ang bahay ng kanyang ama, atbp. Matapos ang mahabang pag-iisip, nagpasya siyang gumawa ng hakbang tungkol sa kanyang kalagayan. Nagpasya siyang bumalik sa kanyang ama nang may pagsisisi, aminin ang kanyang kasalanan, at humingi ng tawad.

“Nagkasala ako laban sa Diyos, at laban sa iyo.” Ang bigat ng kasalanan.

Para maligtas, kailangan nating pagsisihan ang ating kasalanan. “Diyos, mahabag Ka sa akin” Lucas 18:13.

Natanaw siya ng ama mula sa malayo pa. Nakatanaw ito sa abot-tanaw, at nakita siya, at tumakbo papunta sa kanya,

niyakap siya, at hinalikan siya sa pisngi bilang tanda ng pakikipagkasundo at pagpapatawad. Isinuot sa kanya ang pinakamagandang balabal, nilagyan ng singsing ang kanyang daliri, at ng sandalyas ang kanyang mga paa. Walang alipin na kailanman ay dinamitan nang ganito. Napakalaki ng kagalakan sa bahay na iyon nang araw na iyon.

Ang Amang Naghahanap

Ngayon, ibahin natin ang tagpo at isipin natin ang amang naghahanap at nagdadalamhati. Isipin ang kanyang dalamhati—isipin kung ano ang pinagdaanan niya. Sino ang mas nagdusa, ang anak ba o ang ama?

Ang ina matapos ang karanasan bilang bihag ng digmaan (P.O.W.). “O Donald, O Donald,” Kapatid na Archie Clarke.

Pakinggan ang Tagapagligtas habang inihahayag Niya ang puso ng Diyos. “O Jerusalem, O Jerusalem” atbp. Lucas 13:34.

Sa mga salitang ito, sinasabi sa atin ni Jesus ang matinding pananabik na nasa puso ng Diyos, hindi lamang para sa Jerusalem, kundi para sa iyo, mahal kong kaibigang makasalanan. Lucas 20. Isipin kung gaano kalaki ang ibinayad ng ating Amang nasa Langit para tubusin ang nawawalang sangkatauhan.

Ilarawan ang nakadudurog-pusong mga daing ng Anak—ang hindi pagtulong ng Ama. “Bakit Ka napakalayo sa pagliligtas sa Akin, napakalayo sa mga salita ng Aking pagdaing?” “Huwag Kang lumayo sa Akin, magmadali Ka at tulungan ‘Ako.’ Iligtas Mo Ako! Sagipin Mo Ako! Iligtas Mo Ako!

Ilarawan sa antas ng tao.

Sumigaw si Jesus, “Iligtas Mo Ako, O Diyos, sapagkat ang tubig ay pumasok hanggang sa aking kaluluwa.” Awit 69.

Noong Abril 12, 1912, umalis ang malaking barkong Titanic mula sa Southampton papuntang New York, sa kanyang unang paglalayag. Tinawag siyang “ang barkong hindi lulubog,” 66,000 tonelada ng makinarya at karangyaan. Limang araw matapos umalis sa Southampton, nasa ilalim na siya ng Atlantiko. Ano ang nangyari? Bumangga siya sa isang malaking tipak ng yelo na lumikha ng tatlong daang talampakang punit sa kanyang tagiliran, kaya bumulwak papasok ang malamig na tubig ng Atlantiko at lumubog “ang barkong hindi lulubog.”

Napakalaking trahedya!

Dalawang libong taon na ang nakararaan, naglunsad ang Diyos ng isang dakilang sasakyan sa dagat ng panahon. Sa maliit na bayan ng Bethlehem, ang Anak ng Diyos ay naging Anak ng Tao at pumasok sa buhay ng tao. Ang dagat ng kasalanan ay humahampas sa paligid Niya; nakisalamuha Siya sa mga makasalanan. Makasalanan ang Kanyang mga kapatid na lalaki at babae. Nag-aaway sila, nagsisinungaling, nagwawala sa galit, sumusuway sa kanilang mga magulang, at matitigas ang ulo. Makasalanang mga tao ang Kanyang pinakamalalapit na kasama. Ang mayabang na si Pedro—ang nagdududang si Tomas—ang mainitin ang ulong sina Santiago at Juan—ang magnanakaw na si Judas. Sa kabila ng kasalanang humahampas sa paligid Niya, ang Kanyang bangkang hinahampas ng bagyo ay nanatiling ganap na banal, walang kasalanan at walang dungis.

Pero sa Kalbaryo, bumangga ang Panginoon sa isang tipak ng yelo, at bumulwak ang tubig hanggang sa Kanyang kaluluwa. Bumuhos papasok ang kasalanan ng sanlibutan—“Siya ay

ginawang kasalanan para sa atin.” Habang sinasakmal ng lagim ng pagsubok na ito ang Kanyang kaluluwa, sumigaw Siya sa Kanyang Ama, “Iligtas Mo Ako! Iligtas Mo Ako!”

Para sa bawat taong nabuhay, may Tagapagligtas. Pero walang Tagapagligtas para sa Kanya, kung magkakaroon ng Tagapagligtas para sa atin.

Para ituloy pa ito, sinabi ni Jesus, “Iligtas Mo Ako, O Diyos—sapagkat lumulubog Ako sa malalim na putik na walang matuntungan.”

May isang pintuan sa Jerusalem na tinatawag na pintuan ng dumi. Sa ibaba ng pintuang ito, sa libis ng Tophet, naiipon ang lahat ng karumihan ng lungsod. Ang pinakamasamang maaaring mangyari sa isang tao ay ang madulas at mahulog sa nakapandidiring buntong ng dumi ng tao. Sa Tagapagligtas na nasa krus, mas higit na masama pa ang nangyari. Ang lahat ng kasalanan—karumihan—polusyon—dumi—kasalulaan—kabulukan ng sangkatauhan ay ibinuhos sa Kanya sa nakapangingilabot na pusalianang iyon, at lumulubog Siya sa ilalim ng lahat ng iyon.

Sa kabila ng Kanyang desperadong sigaw, “Iligtas Mo Ako! Iligtas Mo Ako!” walang sagot. “Lahat ng Iyong mga alon at daluyong” atbp. Naiisip mo ba kung ano ang naramdaman ng Diyos Ama sa lahat ng ito? Pinabayaan Siya ng Diyos. Sa wakas, Diyos Ko atbp.

“Wala ba itong anuman sa inyo, kayong lahat na nagdaraan?” Ano ang gagawin mo kay Jesus?

Ngayong umaga, ang Amang naghahanap ay nakatanaw mula sa mga pader ng Langit; nakikita Niya ang Mabuting Pastol na naghahanap sa iyo, ang nawawalang tupa. Nakikita Niya ang

Espiritu na umaabot sa iyo, ang nawawalang barya. “Wala ba itong anuman sa inyo, kayong lahat na nagdaraan?” “Sapagkat wala ni isa sa mga tinubos” atbp.

“Lahat ng ito ay ginawa Ko para sa iyo, ano ang nagawa mo para sa Akin?”

Tatanggapin mo ba si Jesu-Cristo bilang iyong personal na Tagapagligtas ngayong umaga?

“Ano kaya ang magiging sagot, ano kaya ang magiging sagot.”

Ang Mayaman at si Lazaro

Lucas 16:19-31

Isang sulyap sa kabila ng tabing o Buhay sa kabila ng kasalukuyan.

Ipinapakita sa atin ng kuwentong ito na may Impiyerno. (dapat iwasan)

Ipinapakita sa atin ng kuwentong ito na may Langit. (dapat makamtan)

Noong narito pa Siya sa lupa, nagsalita ang Panginoon tungkol sa isang “malapad na daan” na patungo sa pagkapahamak at isang “makipot na daan” na patungo sa buhay na walang hanggan. Sinabi rin Niya, “Magpunyagi kayo o ‘magsikap nang buong hirap’ na pumasok sa makipot na pintuan.”

Ang bahaging binasa natin ay naglalahad sa atin ng: Dalawang tao—Dalawang buhay—Dalawang hantungan sa kabilang buhay.

- Kab. 14: Ang lupa at ang mga hadlang nito.
- Kab. 15: Ang Langit at ang kaligayahan nito.
- Kab. 16: Ang Impiyerno at ang mga lagim nito.

Ang kuwentong ito ay hindi talinghaga. “May isang taong mayaman.” Talata 19. “May isang pulubing nagngangalang Lazaro.” Talata 20. Walang talinghaga na may taong binanggit ang pangalan, gaya rito.

Ang mayaman ay “nakadamit ng kulay-ube at pinong lino, at nagpapakasarap araw-araw.” Suot niya ang pinakamamahaling damit na pinatahi pa, at kinakain ang pinakamasasarap at piling pagkain. Matagumpay siya—kilala—hinahangaan—iginagalang

sa komunidad. Ipinagmamalaki niya at ipinangangalandakan ang kanyang malaking kayamanan. Hindi siya nagkasala ng anumang mahalay na kasalanan. Malamang ay relihiyoso siyang tao—pero wala siyang tunay na pag-ibig sa Diyos.

Talata 20. May isang pulubing nagngangalang Lazaro. Ang taong ito ay lubhang mahirap—wala siyang maisuot na damit—puno siya ng mga sugat—walang nag-aalaga sa kanya—ang kanyang mga sugat ay nililinis ng mga askal na gumagala sa mga lansangan. Ang taong ito ay maka-Diyos. “Tinatawag ng Panginoon sa pangalan ang Kanyang sariling mga tupa.” Juan 10:3. Talata 27-30.

Talata 22. Namatay ang mga taong ito. Ang malagim na mang-aani. “Namatay si Lazaro at dinala ng mga anghel sa sinapupunan ni Abraham.” Hindi inilibing si Lazaro—ang katawang iyon na puno ng sugat ay malamang na dinampot ng tagahakot ng basura at itina-pon na lang basta-basta at walang seremonya sa apoy ng tambakan ng basura ng lungsod.

Walang libing para kay Lazaro—pero dinala ng mga anghel ang kanyang espiritu at kaluluwa sa Langit, isang lugar ng di-maipaliwanag na kaligayahan—kapayapaan—kapahingahan.

Ang kamatayan ay isang pangit na katotohanan na hindi maaaring ipagwalang-bahala. Walang pinipili ang kamatayan. “Itinakda sa tao na mamatay nang minsan.” Ito ay isang tipanan na tutuparin nating lahat. Walang eksepsiyon. “Sapagkat tayo ay kinakailangang mamatay, at gaya ng tubig na natapon sa lupa, na hindi na maaaring matipon pang muli.” “Iisang hakbang lamang ang pagitan ko at ng kamatayan.”

Bagaman dumarating ang kamatayan sa lahat—hindi natatapos sa kamatayan ang lahat. Si Lazaro ay dinala ng mga anghel sa

Langit, kung saan wala nang luha, kamatayan, dalamhati, pagtangis, ni sakit. Apocalipsis 21.

Ito ang pag-asa ng bawat mananampalataya kay Cristo. “Mapalad na pag-asa.” “Ang Espiritu at ang Kasintahang Babae ay nagsasabi, Halika” atbp. 1 Tesalonica 4. 1 Corinto 15.

Namatay ang mayaman at inilibing—Nang may angkop na pag-aasikaso at seremonya. Ang kanyang kaluluwa ay napunta sa Hades o Impiyerno—mula roon ay itiningala niya ang kanyang mga mata, habang nasa “Pagdurusa.” Roma 3:23 “Ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan.” Nakita niya si Abraham kasama si Lazaro sa kanyang sinapupunan “sa malayo.”

Pagkatapos ay nagsalita siya kay Abraham—Tinawag niya itong Ama—nagmakaawa siya—Humingi siya ng isang patak ng tubig, sa dulo ng daliri ni Lazaro, para palamigin ang kanyang dila.

Sa kanyang paghihirap, patuloy na nanalangin ang mayaman. Sa puntong ito, wala nang silbi ang kanyang panalangin. Nanalangin siya para sa kanyang limang kapatid na lalaki— isugo si Lazaro para sabihan sila. Hindi niya namamalayan ang iba sa paligid niya—NAG-IISA.

Kung mapapakinggan natin ngayon ang mga daing ng mga napahamak, maririnig natin silang nananalangin. Sabihan sila na manampalataya at tanggapin si Cristo bilang Tagapagligtas, baka sila rin ay mapunta sa nakatatakot na lugar na ito. Ang Impiyerno ay dapat iwasan—tanggapin mo si Cristo ngayon bilang iyong personal na Tagapagligtas. Sa ganitong paraan, makakamtan mo ang Langit. Juan 3:16.

Ang kahalagahan ng pag-eebanghelyo. Pagkamatay niya, biglang naging masigasig sa pag-eebanghelyo ang mayaman. Ang pahayag ni General Booth. Ang pahayag ni General Booth

tungkol sa pagpapadala sa kanyang mga opisyal sa Impiyerno nang isang linggo. Kaylungkot, kaylungkot ng mapait na panaghoy—Muntik na, pero napahamak.

Nakikita rin natin dito ang kahalagahan ng paggamit sa buhay na ito para maghanda para sa walang hanggan. Ang mga taong ito ay pumasok sa isang kalagayan na sila mismo ang naghanda para sa kanilang sarili. Pinipili natin ngayon kung tayo ay dadalhin ng mga anghel sa sinapupunan ni Abraham pagkamatay natin, o magigising sa pagdurusa sa isang walang hanggang walang Cristo.

Ang kuwentong ito ay isinalaysay ng pinakamagiliw, pinakamaamo, at pinakamapagbiyayang Tao na kailanman ay lumakad sa lupang ito. Kakila-kilabot na bagay ang mahulog sa mga kamay ng buhay na Diyos. Hebreo 10:31.

Namatay ang mayaman at inilibing—nang may angkop na pag-aasikaso at seremonya.

Sheol—Hades—Gehenna—Tartaros.

Ang kanyang kaluluwa ay napunta sa Hades—mula roon ay itiningala niya ang kanyang mga mata habang pinahihirapan sa “Pagdurusa.” Sa desperasyon at matinding paghihirap, nanalangin siya. “Maawa ka sa akin.” Pinahirapan siya sa hindi bababa sa apat na bahagi. Binanggit nang 4 na beses sa kuwento. Sa pamamagitan ng kanyang mga mata—dila—isip—damdamin. Nasa matinding sakit siya ng katawan at paghihirap ng isip—matinding pagdurusa.

Apocalipsis 14:11-12. “Pinahihirapan ng apoy at asupre—ang usok ng kanilang pagdurusa ay pumapailanglang magpakailanman; at wala silang kapahingahan araw man o

gabi.” Ito ang walang hanggang kalagayan ng tumatanggi kay Cristo. Ang ikalawang kamatayan.

Hebreo 10:28-31. “Ang taong nagwalang-halaga sa kautusan ni Moises ay namatay nang walang awa sa patotoo ng dalawa o tatlong saksi. Gaano pa kaya kabigat na parusa, sa palagay ninyo, ang nararapat sa kanya na yumurak sa Anak ng Diyos, at itinuring na di-banal ang dugo ng tipan na sa pamamagitan nito ay pinabanal siya, at hinamak ang Espiritu ng biyaya? Sapagkat kilala natin Siya na nagsabi, Akin ang paghihiganti, Ako ang gaganti, sabi ng Panginoon. At muli, Hahatulan ng Panginoon ang Kanyang bayan. Kakila-kilabot na bagay ang mahulog sa mga kamay ng buhay na Diyos.”

Namatay ang mayamang ito—Marahil ay hindi niya inakalang mamamatay siya. (Ang Mangangaso. Ang mayamang magsasaka.)

“Itinakda sa mga tao na mamatay nang minsan—at pagkatapos nito ay ang paghuhukom.”

Sinabi ng propeta, “Hindi ko alam ang araw ng aking kamatayan.”

“Sapagkat tayo ay kinakailangang mamatay, at gaya ng tubig na natapon sa lupa, na hindi na maaaring matipon pang muli.”

Santiago—“Ang buhay ko ay parang singaw” atbp.

“Huwag mong ipagmalaki ang araw ng bukas sapagkat hindi mo alam kung ano ang maidudulot ng isang araw.” Kawikaan 27:1.

Si Belshazzar. Kawikaan 29:1 “Siya na madalas sawayin.”

Isang daing para sa awa—“Amang Abraham, maawa ka sa akin.” Ang panalanging ito sa walang hanggan ay hindi kailanman

sinagot. Kaylaking pagkakaiba sa panahong ito—si Bartimeo—ang maniningil ng buwis. Nanalangin sila at sinagot ang kanilang panalangin. Ipanalangin mo ngayon ang panalangin ng makasalanang, “Diyos, mahabag Ka sa akin na isang makasalanang.”

1. Isipin ang paghihirap ng isip at dalamhati ng mga napahamak habang nakikita nila ang mga tinubos sa Langit na tinatamasa ang kaligayahan sa bahay ng Ama.
2. Isipin ang matinding takot na mapapasakanila habang iniisip nila na maaaring sumunod sa kanila ang kanilang mahal sa buhay sa walang hanggang paghihirap, kung saan walang namamatay at ang apoy ay hindi namamatay.
3. Isipin din ang nakababaliw na hirap ng uhaw—kahit isang patak lang ng malamig na tubig para palamigin ang paso ng dila.

Sa kabila ng kanyang taimtim na mga panalangin, ang langit ay parang tanso—napakalayo nito. “Malaking bangin ang nakalagay.” Nag-iisa ang taong ito—hindi niya namamalayan ang iba sa paligid niya. Nasa sarili niyang lugar siya—gaya ni Judas. “Hinalikan ang pintuan ng Langit” atbp. Kahit na naghanda ang Panginoon ng lugar para sa atin.

Sa desperasyon, nanalangin siyang muli—Isugo si Lazaro sa aking limang kapatid na lalaki. Ay, ang lagim ng tanggihan ng Diyos magpakailanman. Ay, ang dalamhati ng pagkaalam na hindi sila maniniwala sa Ebanghelyo, ni tatanggapin si Cristo, ang tanging Tagapagligtas.

Kung mapapakinggan natin ang mga daing ng paghihirap at ang taimtim na mga panalangin ng mga napahamak, maririnig natin silang nagsasabi: Sabihan sila na maniwala sa Ebanghelyo

at tanggapin si Cristo bilang Tagapagligtas, baka sila rin ay mapunta sa nakatatakot na lugar na ito. “Manumbalik kayo, oh manumbalik kayo, bakit kayo mamamatay?” Ang Impiyerno ay dapat iwasan—tanggapin mo si Cristo ngayon bilang iyong Tagapagligtas—sa paggawa nito ay makakamtan mo ang Langit.

Ilarawan ang plano ng kaligtasan. Ang pagkasira ng tao—Ang lunas ng Diyos—Ang pananagutan ng tao. Paano tayo makatatakas kung pababayaan natin ang ganito kadakilang kaligtasan?

“Halos nakumbinsi,” lipas na ang anihan!

“Halos nakumbinsi,” dumating na ang kapahamakan!

Ang “halos” ay walang kabuluhan; ang halos ay kabiguan!

Kaylungkot, kaylungkot ng mapait na panaghoy, “Halos”—pero napahamak.

“Lipas na ang anihan—tapos na ang tag-araw at hindi tayo naligtas.”

Ang Mangangaso

*May isang matalas at malagim na matandang mangangaso
Sakay ng kabayong kasimputi ng niyebe.*

Kung minsan siya’y napakabilis

At kung minsan nama’y napakabagal.

Pero kailanma’y hindi siya nagkakamali,

Sapagkat lagi siyang nangangaso nang nakikita ang huli.

At walang tigil siyang nangangabayo

Sa paghabol sa iyo.

Ang pangalan ng mangangaso ay Kamatayan

Ang pangalan ng kanyang kabayo ay Panahon.

Siya'y dumarating, siya'y dumarating
Habang nakaupo ako at isinusulat ang tulang ito;
Siya'y dumarating, siya'y dumarating
Habang binabasa mo ang tulang isinusulat ko;
Maririnig mo ang mahinang dagundong ng kanyang mga
paa
Araw at gabi.

Maririnig mo ang malayong dagundong
Habang ang orasan ay tumitiktak.
At ang pagtunog ng mga oras
Ay siyang musika ng kanyang mga aso.
Halos hindi mo mapansin ang kanilang ungol
Sa ilalim ng araw ng tanghali,
Pero sa gabi ay naririnig mo silang umaalulong
Habang sila'y tumatakbo.

At kailanma'y hindi sila tumitigil o nag-aalinlangan
Sapagkat kailanma'y hindi sila nabibigo sa kanilang huli.
Nagbabago ang panahon at nag-iiba ang mga sistema,
Pero ang pangangaso ay patuloy pa rin.
Makinig! ang kampana ng gabi ay tumutugtog:
Sa mahabang abuhing buhang-liwayway ito'y
umaalingawngaw,
Hindi mo ba naririnig ang alulong ng kamatayan
Sa iyong mga sakong.

Hebreo 9:27 "Itinakda sa mga tao na mamatay nang minsan,
ngunit pagkatapos nito ay ang paghuhukom."



Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.